

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoPr/11/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114218318
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2114218318.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Bibiány Ťažiarovej a JUDr. Moniky Vozárovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX. XXXXXX XXXX, trvalo bytom C. XXX/XX, D., zastúpenej advokátkou: JUDr. Eva Klemová, M. R. Štefánika 6, 902 01 Pezinok, IČO: 31806368, proti žalovanému: RELAX - TEAM s.r.o., Rybníkova 16, 917 00 Trnava, IČO: 31 414 893, zastúpenému splnomocnenkyňou: Palkovič advokátska kancelária s.r.o., Kapitulská 20, 917 01 Trnava, IČO: 47255609, o zaplatenie náhrady mzdy s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 30. mája 2024 č. k. 18Cpr/3/2014–1064, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy 12.164,46 eur brutto, úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 8.109,64 eur od 15.12.2018 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.054,82 eur od 15.12.2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. žalobkyňi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celej časti o zaplatenie náhrady mzdy v plnom rozsahu. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. čl. 2 posledná veta, § 1 ods. 4, § 79 ods. 1 a 2, § 129 ods. 1, § 134 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení k rozhodnému obdobiu skončenia pracovného pomeru (ďalej len „ZP“); § 101, § 112 a § 517 ods. 1 prvá veta a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.z.“); § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka; § 232 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 4.7.2014 v znení jej doplnení domáhala voči žalovanému určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 24.4.2014 (doručenou žalobkyňi 7.5.2014) a priznania náhrady mzdy aj s príslušenstvom i trov konania. Medzitýmnym rozsudkom č. k. 18Cpr/3/2014-790 z 9.8.2021 súd prvej inštancie rozhodol (právoplatne dňa 9.11.2021) o neplatnosti výpovede a trvaní pracovného pomeru žalobkyne u žalovaného založeného medzi nimi pracovnou zmluvou zo dňa 31.12.2010. Predmetom konania potom ostalo rozhodovanie o nárokoch žalobkyne na náhradu mzdy a trov celého konania. Žalobkyňa požadovala od žalovaného náhradu mzdy za obdobie od 1.12.2014 do 31.7.2017 v sume po 579,26 eur mesačne (výšku určila ako násobok priemerného hodinového zárobku zo mzdy v mesiacoch 4-6/2014 vo výške 3,3306 eur, vychádzajúc zo mzdového listu a priemerného počtu hodín v mesiaci 172,3 hod.), spolu 18.536,32 eur (579,26 eur x 32 mesiacov) s príslušenstvom (úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 8.109,64 eur od 15.12.2018 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10.426,68 eur od 15.12.2018 do zaplatenia). Ďalším rozsudkom č. k. 18Cpr/3/2014-939 z 21.7.2022 (v spojení s

rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoPr/1/2023 z 28.8.2023) právoplatne dňom 2.11.2023 súd prvej inštancie žalobe o náhradu mzdy čiastočne vyhovel za obdobie od 9/2016 do 7/2017 vo výške 6.356,98 eur brutto s príslušenstvom (I. výrok). Žalobkyni bol týmto rozsudkom súdu tiež priznaný voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v časti o určenie neplatnosti výpovede a trvaní pracovného pomeru v plnom rozsahu (III. výrok). V zamietajúcej a odvolaní napadnutej časti o zaplataenie náhrady mzdy 12.164,46 eur brutto (21 mesiacov po 579,26 eur) s príslušenstvom (úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 8.109,64 eur od 15.12.2018 do zaplataenia a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.054,82 eur od 15.12.2018 do zaplataenia) a v napadnutej časti náhrady trov konania o zaplataenie celej náhrady mzdy (II. výrok a IV. výrok) bol tento rozsudok zrušený odvolacím súdom z dôvodu nesprávne posúdenej námietky premlčania a vrátený na ďalšie konanie, ktoré pokračovalo prejednaním veci už iba v stanovenom rozsahu. Odvolací súd v označenom rozsudku sp. zn. 10CoPr/1/2023 z 28.8.2023 tiež zrušil právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie zo 14.12.2016 o ne RIPUSTENÍ zmeny žaloby.

Námietka premlčania časti nároku na náhradu mzdy vznesená žalovaným nebola dôvodná, lebo podľa záväzného právneho názoru vysloveného vo veci nadriadeným súdom v čiastočne zrušujúcom rozsudku, podaním tejto špecifickej pracovnoprávnej určovacej žaloby začala premlčacia doba spočívať aj vo vzťahu k súvisiacim nárokom o náhradu mzdy s trvaním až do skončenia tohto konania. Ďalej žalovaný namietal nesprávne vyčíslený nárok na náhradu mzdy žalobkyňou, lebo pri výpočte sa malo vychádzať z pravdepodobného zárobku podľa § 134 ZP vo výške 580,90 eur/mes., pretože žalobkyňa v rozhodnom období neodpracovala 21 dní alebo 168 hodín. Keďže nárok uplatnený žalobkyňou ani za obdobie spomínaných 21 mesiacov od 1.12.2014 do 31.8.2016 premlčaný nebol pre záväzne vyslovené spočívanie premlčacej doby podaním žaloby o neplatnosť výpovede dňa 4.7.2014 a v jej rámci uplatnením nároku na náhradu mzdy (III. ÚS 271/2011), súd sa zaoberal jeho výškou, či patrí žalobkyni v sume 12.164,46 eur aj so zvyšným zamietnutým príslušenstvom zohľadňujúc druhú námietku žalovaného súvisiacu s jej výpočtom. V právoplatnom rozhodnutí súd dospel tiež k záveru, že náhrada mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov žalobkyni prináleží, lebo je to spravodlivé, primerané a v súlade s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 ZP.

V konaní bolo už nesporne preukázané, že žalobkyňa ako zamestnanec uzatvorila so žalovaným ako zamestnávateľom pracovnú zmluvu, pôvodne s dohodnutým druhom práce kuchárka, pracovný pomer bol dojednaný na dobu neurčitú, s tým, že mzda bola určená dohodou vo výške 580,90 eur mesačne, splatná vždy posledný deň mesiaca nasledujúceho po mesiaci, kedy bola práca vykonaná. Žalovaný skončil pracovný pomer so žalobkyňou výpoveďou s tým, že 2-mesačná výpovedná doba jej uplynula dňa 31.7.2014. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa písomne oznámila žalovanému, že s výpoveďou nesúhlasí, naďalej trvá na tom, aby ju zamestnávateľ ďalej zamestnával. Táto výpoveď bola právoplatne tunajším súdom v zmysle vyššie citovaného medzitymneho rozsudku určená za neplatnú. V roku 2014 (január až júl) odpracovala žalobkyňa u žalovaného celkovo 4 dni (v mesiaci január 2 dni a v mesiaci máj 2 dni), pričom zo mzdového listu vyplýva, že jej tarifná mzda bola 580,90 eur mesačne. V roku 2013 žalobkyňa odpracovala u žalovaného celkovo 32 dní (v januári 8 dní, vo februári 20 dní a v marci 4 dni) pričom zo mzdového listu vyplýva, že jej tarifná mzda bola 580,90 eur mesačne. Žalobkyňa počas obdobia, za ktoré žiada náhradu mzdy nepoberala nemocenské dávky; bola v období od 1.8.2014 do 8.11.2021 vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie, pričom sa zúčastňovala všetkých sprostredkovaných pracovných pohovorov, ponúk a aktivít a predkladala potvrdenia o hľadaní práce; v období od 1.3.2015 do 30.11.2016 poberala pomoc v hmotnej núdzi vo výške 97,50 eur mesačne; v období od 6.9.2015 do 31.10.2015 bola v pracovnom pomere so spoločnosťou Kaufland Slovensko v.o.s. a za mesiac 9/2015 jej bola vyplatená mzda 27,75 eur brutto a 19,49 eur netto. Žalobkyni bola 21.3.2014 priznaná choroba z povolenia, pričom trvale nebola schopná vykonávať dovtedajšiu prácu a trvale mala byť preradená na iné pracovisko. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne bol žalobkyni od 1.6.2016 priznaný invalidný dôchodok vo výške 138,80 eur. Predpokladom vzniku nároku zamestnanca na náhradu mzdy pri skončení pracovného pomeru je právoplatné rozhodnutie súdu o jeho neplatnosti, pričom nároky zamestnanca na náhradu mzdy sú upravené v § 79 ods. 1 ZP pre prípad, že zamestnanec trvá na ďalšom zamestnávaní u zamestnávateľa a oznámi túto skutočnosť svojmu zamestnávateľovi. V tom prípade platí, že pracovný pomer zamestnanca sa nekončí (s výnimkou, ak tak rozhodne súd z dôvodu, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával) a zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy za obdobie odo dňa, keď zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa ako zamestnanec oznámila žalovanému ako zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával, a to oznámením z 23.5.2014, doručeným mu 26.5.2014. Ak má

mať oznámenie o trvaní na ďalšom zamestnávaní význam z hľadiska § 79 ods. 1 ZP, musí byť urobené najneskôr do rozhodnutia súdu o žalobe na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ktorá podmienka bola splnená. Vzhľadom k uvedenému, zamestnanec má nárok na náhradu mzdy v zmysle § 79 ods. 1 ZP, a to v zásade odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď by zamestnávateľ umožnil zamestnancovi pokračovať v práci. Žalobkyňa ale oznámila žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní dňa 23.5.2014, teda v čase bezprostredne po doručení výpovede, ešte pred začatím plynutia výpovednej doby. V takom prípade je logické a dôvodné, že účinky oznámenia nastávajú dňom skončenia pracovného pomeru. Je vylúčené, aby nárok na náhradu mzdy vznikol počas trvania pracovného pomeru, nakoľko počas trvania pracovného pomeru vzniká zamestnancovi nárok na mzdu alebo iné formy náhrady mzdy, pričom náhrada mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru je náhradou sui generis, ktorej nárok vzniká len za obdobie počas ktorého zamestnávateľ neumožnil zamestnancovi výkon práce po skončení pracovného pomeru, ak súd určil, že skončenie je neplatné. V konaní bolo nesporné, že žalovaný neumožnil žalobkyni pokračovať v práci za dohodnutých pracovných podmienok po skončení pracovného pomeru, žalobkyni tak vzniká nárok na náhradu mzdy od neplatného skončenia pracovného pomeru, najdlhšie po zákonom stanovenú dobu v zmysle § 79 ods. 2 ZP za čas maximálne 36 mesiacov. Najskôr žiadala žalobkyňa od žalovaného náhradu mzdy za obdobie od 1.8.2014 do 31.7.2017, neskôr od 1.12.2014, pričom za dobu od 1.9.2016 do 31.7.2017 jej už bola právoplatne priznaná.

Žalovaný vzniesol námietku premlčania nárokov na náhradu mzdy s poukazom na to, že žalobkyňa po tom, čo súd nepripustil jej návrh na zmenu žaloby dňa 14.12.2016, v konaní riadne nepokračovala, a preto ak si opätovne nárok na náhradu mzdy uplatnila až dňa 25.10.2019 návrhom na zmenu žaloby, sú jej peňažné nároky premlčané. Žalobkyňa s týmto tvrdením žalovaného nesúhlasila. Odvolací súd v čiastočne zrušujúcom rozhodnutí vyslovil, že súd prvej inštancie mal predpokladať, že žalobkyňa si v rámci svojej žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru uplatní aj nárok na náhradu mzdy, čím skompletizuje svoju žalobu. V takom prípade jej ďalšie podania sa nemali posudzovať ako zmeny žaloby, o ktorých by mal súd rozhodovať. Išlo o nároky na náhradu mzdy, ktoré boli uplatnené (hoci neskôr) spoločne so žalobou. Nasledujúcimi zmenami (po podaní žaloby) sa iba ustálil predmet konania. Žalobkyňa si teda nárok na náhradu mzdy uplatnila včas a v tomto kontexte je potrebné vyhodnotiť otázku premlčania zostávajúceho nároku žalobkyne na náhradu mzdy a jej príslušenstva, voči ktorému ani nebola vznesená námietka premlčania.

Na ostatnom pojednávaní dňa 30.5.2024 ešte strany sporu ohľadom zvyšného nároku na náhradu mzdy záverom pred rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, bez ďalších návrhov na dokazovanie zhrnuli svoje vyjadrenia. Žalovaný zastáva právny názor, že žalobkyňa po vydaní uznesenia o nepripustení zmeny žaloby zo dňa 14.12.2016 ohľadom nároku na náhradu mzdy v konaní riadne nepokračovala vo vzťahu k predmetu konania o náhradu mzdy. I keď v rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 10CoPr/1/2023 z 28.8.2023 bolo zrušené predmetné uznesenie, nemožno podľa žalovaného ignorovať, že toto uznesenie existovalo a právoplatne upravovalo vzťahy strán sporu po dobu viac ako sedem rokov. Bez následnej procesnej aktivity žalobkyne nemalo byť toto uznesenie vôbec zrušené. Žalovaný konštatoval, že po vydaní uznesenia zo dňa 14.12.2016 zostala žalobkyňa pasívnou vo vzťahu k právu na zaplatenie náhrady mzdy, a to až do 25.10.2019, kedy navrhla rozšírenie žaloby o toto právo za obdobie od 1.8.2014 do 31.7.2017. Procesná pasivita žalobkyne trvajúca takmer tri roky nemôže byť považovaná za riadne pokračovanie v konaní a následkom tejto procesnej pasivity je to, že k spočívaniu premlčacej doby nikdy nedošlo a táto plynula aj počas konania. Právo žalobkyne na náhradu mzdy v sume 12.164,46 eur je podľa žalovaného premlčané, pričom žalovaný počas konania opakovane vzniesol i námietku premlčania. Pokiaľ ide o úrok z omeškania z premlčaného práva na náhradu mzdy, tento nepovažoval žalovaný za neskoro uplatnený, no jeho priznaniu bránilo premlčanie istiny, lebo v opačnom prípade by došlo k faktickej nepremlčateľnosti práva na peňažné plnenie, pretože cez stále nabiehajúce úroky omeškania, na ktoré vzniká právo priamo zo zákona, by veriteľ mohol nútiť dlžníka splniť i premlčaný dlh. V tejto časti žiadal žalovaný vzhľadom na uvedenú argumentáciu žalobu zamietnuť a priznať nárok na náhradu trov konania. Žalobkyňa namietala, že žalovaný sa snaží pripísať právne účinky uzneseniu zo dňa 14.12.2016, na ktoré je však potrebné hľadieť akoby nebolo nikdy vydané, pretože bolo odvolacím súdom zrušené. Z uvedeného dôvodu argumentácia žalovaného o nepokračovaní v konaní vo vzťahu k náhrade mzdy v období od 14.12.2016 (vydanie uznesenia o nepripustení zmeny žaloby neskôr zrušeného pre jeho nadbytočnosť a nesprávnosť) do 25.10.2019 (doplnenie žaloby o ďalší nárok na náhradu mzdy) je nesprávna, pretože vzhľadom na zrušenie uvedeného uznesenia, bola náhrada mzdy žalobkyňou od začiatku uplatnenia tohto nároku neustále žiadaná. Preto trvala na celom žalobnom nároku, aj na nároku na náhradu trov konania.

Súd prvej inštancie dôvodil, že právnym dôvodom spočívania premlčania v prípade upravenom v § 112 O.z. je podanie žaloby na súd. Zákon konštruje tento právny dôvod ako zloženú právnu skutočnosť, pri ktorej musia byť kumulatívne splnené dva predpoklady: jednak uplatnenie práva na súde alebo inom príslušnom orgáne, a tiež riadne pokračovanie v začatom konaní. Iba splnením oboch predpokladov dochádza k právnemu následku vo forme spočívania premlčacej doby. Doplnením žaloby o neplatnosť výpovede v danom prípade o súvisiaci nárok na náhradu mzdy zostal zachovaný tzv. procesný nárok uplatnený pôvodnou žalobou. Dátumom jej podania na súd dňa 4.7.2014 došlo k spočívaniu premlčania a dopĺňania pôvodnej žaloby žalobkyňou o nároky na náhradu mzdy nemali na neplynutie premlčacej doby vplyv. Požiadavka zákona na tzv. riadnom pokračovaní v začatom konaní predstavuje kvalitatívne nároky na žalobcu, aby svojím aktívnym prístupom k súdному konaniu zabránil takým situáciám, v ktorých súd nebude disponovať dostatočným skutkovým materiálom na subsumciu konkrétnej skutkovej podstaty pod všeobecnú skutkovú podstatu zákona. V konaní tak riadne pokračuje ten procesný subjekt, ktorý svojím konaním neobštruuje priebeh a výsledok konania, napríklad svojou neodôvodnenou procesnou pasivitou a pod. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že posúdenie konkrétneho procesného správania žalobcu ako riadne nepokračovanie v začatom konaní bude vždy záležať na individuálnych okolnostiach konkrétneho právneho prípadu, predovšetkým so zreteľom na intenzitu prípadného nezáujmu žalobcu na dosiahnutí meritórneho rozhodnutia. Za konkrétne príklady procesných situácií, keď nebude možné konštatovať riadne pokračovanie v konaní, možno označiť prípady späťvzatia žaloby, odmietnutie žalobcovho podania v dôsledku neodstránenia väd podania, či nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní tam, kde to zákon vyžaduje. Z hľadiska hypotézy § 112 O.z. tak v týchto situáciách nikdy k spočívaniu premlčacej lehoty nedošlo, a táto plynie ďalej i počas súdneho konania (Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. Komentár, C.H.Beck, 2015, s. 715). V danej veci k žiadnej z označených situácii nedošlo. Od podania žaloby teda premlčacia doba spočíva až do skončenia konania.

Pri vyčíslení výšky priemerného zárobku pre nároky na náhradu mzdy za mesiace 12/2014 až 8/2016 súd opätovne postupoval v súlade s metodikou podľa § 134 ZP. Rozhodujúcim obdobím v zmysle § 134 ZP je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrťroka, ak tento zákon neustanovuje inak (ods. 2). Ak zamestnanec v rozhodujúcom období neodpracoval aspoň 21 dní alebo 168 hodín, používa sa namiesto priemerného zárobku pravdepodobný zárobok. Pravdepodobný zárobok sa zistí zo mzdy, ktorú zamestnanec dosiahol od začiatku rozhodujúceho obdobia, alebo zo mzdy, ktorú by zrejme dosiahol (ods. 3). Priemerný zárobok sa zisťuje zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného v rozhodujúcom období (do hrubej mzdy sa nezapočítava plnenie zamestnávateľa, ktoré v zmysle § 118 ZP nemajú charakter mzdy napr. náhrada mzdy, teda ani náhrada mzdy za dovolenku) a zisťuje sa ako hodinový zárobok. Znamená to, že ide o mzdu za dni, kedy zamestnanec skutočne pracoval, zúčtovanú zamestnancovi podľa Zákonníka práce, v zmysle ktorého sa mzdou rozumie mzda brutto. Vypočíta sa tak, že hrubá mzda zúčtovaná v rozhodujúcom období sa delí počtom skutočne odpracovaných hodín v rozhodujúcom období. Zúčtovanou mzdou je mzda pred zrazením odvodov do zdravotnej a sociálnej poisťovne, dane z príjmu atď. Zamestnávateľovi potom na základe právoplatného súdneho rozhodnutia vzniká povinnosť sumu náhrady mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru zamestnancovi vyplatiť a z tejto sumy zabezpečiť odvodové povinnosti vo vzťahu k sociálnemu poisteniu, zdravotnému poisteniu a dani z príjmov, teda tieto odvody pred faktickou výplatom odpočítať. Súd zisťoval priemerný mesačný zárobok žalobkyne ako pravdepodobný zárobok podľa § 134 ods. 3 ZP, keďže v rozhodujúcom období pre výpočet priemernej mzdy neodpracovala 21 dní resp. 168 hodín. Pravdepodobný zárobok sa zistí zo mzdy, ktorú zamestnanec dosiahol od začiatku rozhodujúceho obdobia, alebo zo mzdy, ktorú by zrejme dosiahol. Ak sa pravdepodobný zárobok zamestnanca zisťuje zo skutočne dosiahnutej mzdy, postup je obdobný ako pri zisťovaní priemerného zárobku. Zamestnávateľ vychádza z hrubej mzdy zamestnanca, ktorú zamestnanec skutočne dosiahol v rozhodujúcom období, ak v ňom už časť obdobia odpracoval, a z počtu odpracovaných hodín. Druhý spôsob sa musí použiť v prípade, ak zamestnanec v rozhodujúcom období vôbec nepracoval, ale môže sa použiť aj v prípade, ak zamestnanec časť rozhodujúceho obdobia už odpracoval. Obidva spôsoby zisťovania pravdepodobného zárobku zamestnanca sú legislatívne rovnocenné. Aj v prípade, že zamestnanec časť rozhodujúceho obdobia odpracoval, by zamestnávateľ mal uprednostniť taký spôsob zisťovania pravdepodobného zárobku, pri ktorom zistený pravdepodobný zárobok bude v najvyššej možnej miere zodpovedať predpokladanému priemernému zárobku s cieľom nepoškodiť zamestnanca, ale ani ho nezvýhodniť nevhodne zvoleným postupom (Barancová a kol., Zákonník práce. Komentár, C. H. Beck, 2019, s. 1034). Súd ustálil, že pravdepodobný zárobok žalobkyne v rozhodujúcom období

by zodpovedal mzde vo výške 580,90 eur brutto, nakoľko žalobkyňa bola pravidelne odmeňovaná mesačnou mzdou v uvedenej výške. Žalobkyňa mala dohodnutý 40 hodinový týždenný pracovný čas. Výpočet náhrady mzdy za mesiac 12/2014: rozhodné obdobie: 7-9/2014, pravdepodobná mzda, ktorú by zrejme žalobkyňa v tomto rozhodnom období dosiahla: 1.742,70 eur (580,90 x 3 mesiace), celkový počet pracovných hodín vrátane sviatkov v rozhodnom období spolu: 528 hodín, pravdepodobný hodinový zárobok: 3,3006 eur, priemerný počet pracovných hodín vrátane sviatkov v roku na mesiac: 174 hod./mes., pravdepodobný mesačný zárobok za 12/2014: 574,30 eur; výpočet náhrady mzdy za mesiace 1-3/2015: rozhodné obdobie: 10-12/2014, pravdepodobná mzda, ktorú by zrejme dosiahla: 1.742,70 eur, celkový počet pracovných hodín vrátane sviatkov v rozhodnom období spolu: 528 hodín, pravdepodobný hodinový zárobok: 3,3006 eur, priemerný počet pracovných hodín vrátane sviatkov v roku na mesiac: 174 hod./mes., pravdepodobný mesačný zárobok za 1-3/2015: 574,30 eur; výpočet náhrady mzdy za mesiace 4-6/2015: rozhodné obdobie: 1-3/2015, pravdepodobná mzda, ktorú by zrejme dosiahla: 1.742,70 eur, celkový počet pracovných hodín vrátane sviatkov v rozhodnom období spolu: 512 hodín, pravdepodobný hodinový zárobok: 3,4037 eur, priemerný počet pracovných hodín vrátane sviatkov v roku na mesiac: 174 hod./mes., pravdepodobný mesačný zárobok za 4-6/2015: 592,24 eur; výpočet náhrady mzdy za mesiace 7-9/2015: rozhodné obdobie: 4-6/2015, pravdepodobná mzda, ktorú by zrejme dosiahla: 1.742,70 eur, celkový počet pracovných hodín vrátane sviatkov v rozhodnom období spolu: 520 hodín, pravdepodobný hodinový zárobok: 3,3513 eur, priemerný počet pracovných hodín vrátane sviatkov v roku na mesiac: 174 hod./mes., pravdepodobný mesačný zárobok za 7-9/2015: 583,13 eur; výpočet náhrady mzdy za mesiace 10-12/2015: rozhodné obdobie: 7-9/2015, pravdepodobná mzda, ktorú by zrejme dosiahla: 1.742,70 eur, celkový počet pracovných hodín vrátane sviatkov v rozhodnom období spolu: 528 hodín, pravdepodobný hodinový zárobok: 3,3006 eur, priemerný počet pracovných hodín vrátane sviatkov v roku na mesiac: 174 hod./mes., pravdepodobný mesačný zárobok za 10-12/2015: 574,30 eur; výpočet náhrady mzdy za mesiace 1-3/2016: rozhodné obdobie: 10-12/2015, pravdepodobná mzda, ktorú by zrejme dosiahla: 1.742,70 eur, celkový počet pracovných hodín vrátane sviatkov v rozhodnom období spolu: 528 hodín, pravdepodobný hodinový zárobok: 3,3006 eur, priemerný počet pracovných hodín vrátane sviatkov v roku na mesiac: 174 hod./mes., pravdepodobný mesačný zárobok za 1-3/2016: 574,30 eur; výpočet náhrady mzdy za mesiace 4-6/2016: rozhodné obdobie: 1-3/2016, pravdepodobná mzda, ktorú by zrejme dosiahla: 1.742,70 eur, celkový počet pracovných hodín vrátane sviatkov v rozhodnom období spolu: 520 hodín, pravdepodobný hodinový zárobok: 3,3513 eur, priemerný počet pracovných hodín vrátane sviatkov v roku na mesiac: 174 hod./mes., pravdepodobný mesačný zárobok za 4-6/2016: 583,13 eur; výpočet náhrady mzdy za mesiace 7-8/2016: rozhodné obdobie: 4-6/2016, pravdepodobná mzda, ktorú by zrejme dosiahla: 1.742,70 eur, celkový počet pracovných hodín vrátane sviatkov v rozhodnom období spolu: 520 hodín, pravdepodobný hodinový zárobok: 3,3513 eur, priemerný počet pracovných hodín vrátane sviatkov v roku na mesiac: 174 hod./mes., pravdepodobný mesačný zárobok za 7-8/2016: 583,13 eur.

Žalobkyňa mala teda v zmysle uvedeného nárok na náhradu mzdy brutto vo výške 574,30 eur za 10 mesiacov (12/2014 + 1,2,3/2015 + 10,11,12/2015 + 1,2,3/2016), spolu: 5.743 eur; vo výške 592,24 eur za 3 mesiace (4,5,6/2015), spolu: 1.776,72 eur; vo výške 583,13 eur za 8 mesiacov (7,8,9/2015 + 4,5,6/2016 + 7,8/2016), spolu: 4.665,04 eur, dohromady 12.184,76 eur s príslušenstvom (úrok z omeškania 5,05% ročne zo sumy 8.120,51 eur za prvých 14 mesiacov, keď v čase vzniku omeškania 12/2014 bola úroková sadzba ECB 0,05% ročne a úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 4.064,25 eur za ďalších 7 mesiacov, kedy v čase vzniku omeškania 2/2016 bola úroková sadzba ECB 0% ročne).

Keďže žalobkyňa si žalobou uplatnila nárok na náhradu mzdy v nižšej sume, ktorá zostala predmetom konania: 12.164,46 eur brutto s príslušenstvom: úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 8.109,64 eur (14 mes. x 579,26 eur) a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.054,82 eur (7 mes. x 579,26 eur), pri oboch sumách od 15.12.2018 do zaplatenia, bol jej v takejto výške aj priznaný. Súd priznal žalobkyni právo na vyplatenie uvedenej náhrady mzdy brutto, pričom po právoplatnosti rozsudku bude povinnosťou žalovaného, aby žalobkyni vyplatil náhradu mzdy netto, teda po zrážke dane zo mzdy a príslušných odvodov. Priznanie náhrady mzdy vyčíslenej v hrubom pritom vyplýva zo skutočnosti, že priemerný zárobok sa zisťuje z hrubej mzdy (platu) zamestnanca (rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/420/2012).

Žalovaný si nesplnil svoje peňažné povinnosti z neplatného skončenia pracovného pomeru voči žalobkyni riadne a včas, čím sa podľa § 517 ods. 1 veta prvá O.z. dostal do omeškania a jej tak vzniklo právo i na zaplatenie úrokov z omeškania v uplatnenej výške. Podľa § 232 ods. 3 CSP je lehota na plnenie tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Podľa prvej vety tohto ustanovenia zaviazal súd žalovaného na splnenie povinnosti žalobkyni

v lehote 3 dní počnúc právoplatnosťou tohto rozhodnutia, lebo žiadny dôvod na určenie dlhšej lehoty nezistil.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP, vecne dôvodil, že týmto rozhodnutím sa končí konanie, preto rozhoduje tiež o nároku na náhradu trov tohto i odvolacieho konania v celej časti o zaplatenie náhrady mzdy. Vzhľadom na úplný úspech žalobkyne i v tejto časti sporu popri už právoplatne priznanej sume náhrady mzdy, jej súd priznal nárok na náhradu trov konania voči protistrane v plnej výške, o ktorej bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalovaný, s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby a priznaním mu nároku na náhradu trov konania v pomere úspechu a neúspechu v časti náhrady mzdy, zohľadniac už skôr žalobkyni právoplatne priznaný nárok na náhradu mzdy. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP, dôvodil, že vo výroku I. vychádza rozsudok súdu prvej inštancie z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to nesprávnej aplikácie ust. § 112 O.z., pričom vzhľadom na rozsah odôvodnenia súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces; nesprávnosť výroku II. ako výroku súvisiaceho je daná nesprávnosťou výroku I. Citoval § 112 O.z. s tým, že žalovaný už skôr vznesenú námietku premlčania, po rozhodnutí odvolacieho súdu z 28.8.2023, odôvodňoval predovšetkým absenciou riadneho pokračovania v konaní zo strany žalobkyne ako jednej z podmienok spočívania premlčacej doby podľa ust. § 112 O.z. Na túto právnu argumentáciu žalovaného reaguje súd prvej inštancie v odseku 9. odvolaním napadnutého rozsudku, keď pri výklade slovného spojenia „riadne pokračovanie v konaní“ vychádza z komentára k Občianskemu zákonníku od vydavateľa C.H. Beck, ktorý uvádza konkrétne príklady procesných situácií, keď nebude možné konštatovať riadne pokračovanie v konaní. Následne súd prvej inštancie uvádza, že k žiadnej situácii uvádzanej v komentári v posudzovanom prípade nedošlo. Právne posúdenie veci prezentované súdom prvej inštancie považuje žalovaný za nesprávne. Tomuto právnomu posúdeniu vytyka najmä to, že zákonná úprava neuvádza ani demonštratívne situácie, ktoré nemožno považovať za riadne pokračovanie v konaní. Taktiež komentár, s ktorým pracuje súd prvej inštancie, uvádza tieto situácie len príkladmo, pričom autori výslovne uvádzajú, že: „Vo všeobecnosti možno konštatovať, že posúdenie konkrétneho procesného správania žalobcu ako riadne nepokračovanie v začatom konaní bude vždy záležať na individuálnych okolnostiach konkrétneho právneho prípadu, predovšetkým so zreteľom na intenzitu prípadného nezájmu žalobcu na dosiahnutí meritórneho rozhodnutia.“ Je potom nedostačujúcim konštatovanie súdu prvej inštancie, že nenastala žiadna zo situácií uvádzaná príkladmo v odbornej literatúre, ale bolo potrebné zo strany súdu prvej inštancie skúmať a odôvodniť, či procesný postup žalobkyne v tejto veci možno alebo nemožno považovať za riadne pokračovanie v konaní. Na túto povinnosť vyplývajúcu z ust. § 220 ods. 2 CSP súd prvej inštancie rezignoval, čím znemožnil žalovanému, aby v rámci podaného odvolania s právnym názorom súdu prvej inštancie polemizoval a následne bol právny názor súdu prvej inštancie podrobený preskúmaniu odvolacím súdom. Procesné práva žalovaného sú tak obmedzené len na zopakovanie už prednesenej právnej argumentácie, ktorá bude síce posúdená súdom odvolacím, avšak bez možnosti preskúmania tohto právneho posúdenia v riadnom inštančnom postupe. V rámci podaného odvolania tak žalovaný opätovne odôvodňuje vznesenú námietku premlčania tým, že žalobkyňa riadne nepokračovala v konaní po právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Trnava zo 14.12.2016 o nepripustení zmeny žaloby. Je nespochybniteľným, že k tomu, aby bola možná žalobkyni, po právoplatnosti uznesenia zo 14.12.2016 o nepripustení zmeny žaloby, priznať právo na náhradu mzdy pre neplatné skončenie pracovného pomeru výpoveďou z 24.4.2014, bol potrebný následný procesný úkon žalobkyne, či už v podobe podania samostatnej žaloby alebo opätovného uplatnenia tohto nároku v prebiehajúcim konaní. Bez takéhoto procesného úkonu by nedošlo ani k rozhodovaniu o nároku na náhradu mzdy a následne ani k zrušeniu právoplatného uznesenia o nepripustení zmeny žaloby. Takýto procesný úkon žalobkyňa spravila až dňa 25.10.2019, kedy navrhla rozšírenie žaloby o právo na náhradu mzdy za obdobie od 1.8.2014 do 31.7.2017. Je potom potrebné posúdiť, či procesná pasivita žalobkyne vo vzťahu k právu na náhradu mzdy v období od 14.12.2016 do 25.10.2019 je riadnym pokračovaním v konaní. Podľa právneho názoru žalovaného o riadne pokračovanie v konaní nemôže jednoznačne ísť, čoho následkom je nespočívanie premlčacej doby a premlčanie práva na náhradu mzdy, ktoré bolo žalobkyni priznané odvolaním napadnutým rozsudkom.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila tak, že navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať jej voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Žalovaný v odvolaní argumentuje odkazom na uznesenie zo dňa 14.12.2016,

ktoré bolo zrušené právoplatným a záväzným III. výrokom rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28.8.2023 č. k. 10CoPr/1/2023-1015 a v podstate navrhuje, aby odvolací súd, rozhodujúc o odvolaní, skúmal a (vy)hodnotil účinky a právnu relevantnosť rozhodnutia súdu, ktoré právoplatnosť a záväznosť stratilo a v čase rozhodovania súdu rozsudkom už právne neexistovalo (a neexistuje ani v súčasnosti). Citovala z rozsudku Krajského súdu Trnava z 28.8.2023 a § 217 ods. 1 CSP s tým, že ak súd nemal o zmene žaloby, vo vzťahu k (v r. 2015) uplatnenému nároku na náhradu mzdy, vôbec rozhodovať a vydal nadbytočné uznesenie zo 14.12.2016, ktoré v čase vyhlásenia rozsudku napadnutého odvolaním už právne neexistovalo, v súvislosti so žalovaného námietkou premlčania nemohol súd, v čase rozhodovania rozsudkom, prihliadať na žiadne jeho účinky. Z uvedeného dôvodu posúdenie, či žalobkyňa v konaní o náhradu mzdy riadne (ne)pokračovala, nie je možné založiť na tom, či po právoplatnosti uznesenia zo dňa 14.12.2016 (ne)podala samostatnú žalobu o náhradu mzdy alebo, či a kedy nárok na náhradu mzdy opätovne uplatnila v prebiehajúcom konaní. Ak však žalobkyňa: - nárok na náhradu mzdy na súde uplatnila v premlčacej dobe a včas (dňa 19.3.2015 jej podaním zo 17.3.2015, pričom jej následnými podaniami sa len ustálil predmet konania), - v priebehu konania na súde preukázateľne reagovala na všetky výzvy súdu (nielen) vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu mzdy, - žalobu o náhradu mzdy nevzala späť, - svojimi úkonmi nijak nebránila priebehu konania a jeho skončeniu rozhodnutím súdu vo veci, a - v rámci procesného úkonu (odvolania zo 7.8.2022 proti rozsudku súdu z 21.7.2022 č. k. 18Cpr/3/2014-939), v súvislosti s nárokom na náhradu mzdy, preukázateľne včas a dôvodne uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 2 CSP vo vzťahu k uzneseniu súdu zo 14.12.2016, znamená to, že jej konanie nie je možné vyhodnotiť ako jej procesnú pasivitu a riadne nepokračovanie v konaní, a už vôbec ho nie je možné takto vyhodnotiť poukazujúc na (v čase vyhlásenia rozsudku) právne neexistujúce procesné rozhodnutie súdu (t. j. uznesenie súdu zo 14.12.2016). S poukazom na uvedené skutočnosti odvolanie žalovaného proti rozsudku vníma ako účelové, s cieľom oddialiť právoplatné skončenie veci a považuje ho v celom rozsahu za nedôvodné.

4. Žalovaný k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že pokiaľ ide o včasnosť uplatnenia práva na náhradu mzdy, odvolací súd vo svojom skoršom rozsudku z 28.8.2023 vyjadril právny názor, že v zmysle ústavnoprávnej judikatúry treba považovať uplatnenie nároku na náhradu mzdy žalobkyne podaniami v roku 2015 za uplatnené včas. Tento skôr vyslovený právny záver odvolacieho súdu nebol v následnom konaní pred súdom prvej inštancie ani v podanom odvolaní spochybňovaný. Je potom zjavne nadbytočná práva argumentácia žalobkyne v jej vyjadrení k podanému odvolaniu odôvodňujúca včasnosť uplatnenia nároku na náhradu mzdy. Žalovaný už pred súdom prvej inštancie poukazyval na to, že odvolací súd sa vo svojom skoršom rozhodnutí nezaoberal tým, či žalobkyňa po uplatnení nároku na náhradu mzdy riadne pokračovala v konaní, teda či je v posudzovanej veci splnená i druhá zákonná podmienka pre spočívanie premlčacej doby. Bolo potom povinnosťou súdu prvej inštancie túto právnu otázku vyriešiť a vysporiadať sa s právnou argumentáciou žalovaného. Súd prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsudku síce nastolenú právnu otázku vyriešil, avšak nesprávne a s právnou argumentáciou žalovaného sa nevysporiadal, čo žalovaný zdôvodnil v podanom odvolaní. Žalovaný je právneho názoru, že žalobkyňa po vydaní uznesenia zo 14.12.2016 o nepripustení zmeny žaloby, v konaní týkajúcom sa náhrady mzdy riadne nepokračovala. I keď rozsudkom odvolacieho súdu z 28.8.2023 bolo zrušené uznesenie o nepripustení zmeny žaloby zo 14.12.2016, nemožno ignorovať to, že toto uznesenie existovalo a právoplatne upravovala vzťahy strán sporu po dobu viac ako 7 rokov. Naviac, bez následnej procesnej aktivity žalobkyne by toto uznesenie nemohlo byť vôbec zrušené. A tu je potrebné si položiť otázku, či táto procesná aktivita žalobkyne, ktorá umožnila, aby po vydaní uznesenia zo 14.12.2016 mohlo byť v tomto alebo inom spore rozhodované o náhrade mzdy žalobkyne, bola realizovaná včas z hľadiska riadneho pokračovania v konaní. Možno konštatovať, že po vydaní uznesenia zo 14.12.2016 zostala žalobkyňa pasívnou vo vzťahu k právu na zaplatenie náhrady mzdy, a to až do 25.10.2019, kedy navrhla rozšírenie žaloby o právo na náhradu mzdy za obdobie od 1.8.2014 do 31.7.2017. Neobstojí argumentácia žalobkyne, že svojimi úkonmi konaniu nijako nebránila, pretože v tom čase sa o náhrade mzdy vôbec nekonalo a bez procesnej aktivity žalobkyne zo dňa 25.10.2019 by sa ani konať nezačalo. Procesná pasivita žalobkyne trvajúca takmer 3 roky nemôže byť považovaná za riadne pokračovanie v konaní, ktorej následkom je to, že k spočívaniu premlčacej doby nikdy nedošlo a táto plynie i počas súdneho konania. Právo žalobkyne na náhradu mzdy v sume 12.164,46 eur je teda premlčané, pričom žalovaný vzniesol námietku premlčania. Pokiaľ ide o úrok z omeškania z premlčaného práva na náhradu mzdy, tento nie je premlčaný, nakoľko si ho žalobkyňa uplatnila až od 15.12.2018 podaním z 15.1.2021. Jeho priznaniu však bráni premlčanie istiny, z ktorej je uplatňovaný. Opačný výklad by znamenal v podstate faktickú nepremlčateľnosť akéhokoľvek práva na peňažné

plnenie, pretože cez stále nabiehajúce úroky z omeškania, na ktoré vzniká právo priamo zo zákona, by veriteľ mohol dlžníka nútiť splniť i premlčaný dlh.

5. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného uviedla, že „Všeobecný súd nie je viazaný doslovným znením aplikovaných zákonných ustanovení. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybností, treba uprednostniť výklad *ratione legis* pred doslovným gramatickým výkladom. Ak si sťažovateľ v rámci svojej žaloby o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru uplatní aj nárok na náhradu mzdy počas konania, nejde o zmenu žaloby, o ktorej by mal okresný súd osobitne rozhodovať. Ide o nárok, ktorý je súčasťou celého nároku na náhradu mzdy.“ (Nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 271/2011 zo dňa 27.09.2011, zverejnený v Zbierke nálezov a uznesení ÚS SR pod č. 66/2011) V odôvodnení tohto nálezu ÚS SR (posudzujúc obdobnú vec) odkázal na uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/116/2008 zo 17.12.2009 a skonštatoval: „...v danom prípade okresný súd vychádzajúc zo zásady *iura novit curia*, no najmä z ustanovení Zákonníka práce upravujúcich nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru mohol (a mal) predpokladať, že sťažovateľ si v rámci svojej žaloby o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru uplatní aj nárok na náhradu mzdy, aby ako celok predstavovala komplexné podanie. V takom prípade nejde o zmenu žaloby a okresný súd nemá dôvod o zmene petitu osobitne rozhodovať. A navyše, práve tu ide o prípad, keď závery (výsledky) konania o žalobe sú spolu s ďalšími skutočnosťami podkladom pre rozhodnutie o nároku na náhradu mzdy. To, ako okresný súd pristúpil k vyhodnoteniu situácie vzniknutej po doručení mu podania sťažovateľa z 19. októbra 2010 (pozn. rozšírenie žaloby o náhradu mzdy), ústavný súd hodnotí ako formalistický výklad ustanovení § 95 OSP (pozn. aktuálne § 143 ods. 1 CSP), bez rešpektovania príslušných ustanovení Zákonníka práce.Okresný súd mal rešpektovať základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu vyplývajúce mu z čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a rozhodnúť o merite veci, teda o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktoré je nevyhnutnou podmienkou rozhodnutia o nároku na náhradu mzdy (v okolnostiach prípadu buď jedným rozhodnutím, alebo vylúčením nároku na náhradu mzdy na samostatné konanie). Tieto skutočnosti viedli ústavný súd k výroku, že uznesením okresného súdu č. k. 11C/371/2007-114 z 3. februára 2011 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl.46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, uznesenie zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.“ „Účelom civilného procesu je spory riešiť (rozhodovať ich) a prinášať spravodlivosť, a nie ich odmietat' (teda „nesúdiť“) cez rôzne arbitrárne procedurálne rituály. Sudca by sa vždy mal v prvom rade zaoberať materiálным predmetom sporu, lebo len preto sa vec dostala na súd, aby sa rozhodlo o hmotnom práve.“(NS SR, sp. zn. 4Cdo/35/2019) „Zásada *iura novit curia* neslúži na odôvodnenie príčin brániacich mu zaoberať sa meritom veci, ale oprávnenie prekvalifikovať predloženú sťažnosť (návrh) tak, aby ju vecne preskúmal aj vtedy, ak by ho úzkoprsé a formalistické ponímanie sťažnosti malo priviesť k jej odmietnutiu z formálnych príčin pre nedostatky sťažnosti; označuje sa totiž za pána právnej charakteristiky faktov sporu, a preto môže sám od seba rozhodnúť tak, že meritórne preskúma sťažnosť sťažovateľa podľa čl. 8 dohovoru (ESLP, Solomakhin c. Ukrajina z 15. marca 2012, sťažnosť č. 24429/03). Všeobecný súd má vychádzať zo Základných princípov CSP vyjadrených v čl. 2 a 3, a teda dbať najmä na to, aby ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov bola spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Tieto princípy nadviazali na doterajšiu úpravu OSP, v zmysle ktorých súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP účinného do 30. júna 2016). Občianske súdne konanie sa preto musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie (§ 3 OSP účinného do 30. júna 2016). Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný (neadekvátny) tlak na dopĺňanie náležitostí ich procesných úkonov, ktoré nemajú oporu v zákone, ktoré idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu (R 46/2000). V § 143 ods. 1 CSP uvádzaný dôvod nepripustenia zmeny žaloby sa pritom opiera o hospodárnosť konania. Pokiaľ by výsledky doterajšieho konania nemohli byť dostatočným predpokladom aj pre konanie o zmenenej žalobe (posúdenie vždy závisí od konkrétneho prípadu), bolo by nehospodárne nútiť žalobcu uplatňovať si iný nárok, vyšší nárok alebo nárok na základe ďalších relevantných skutočností v novom konaní. Hospodárnosť možno vidieť aj v tom, že ak výsledky doterajšieho konania nie sú dostatočným predpokladom pre konanie o zmenenej žalobe, zmena predmetu sporu by bola vo vzťahu k doterajšiemu konaniu nehospodárna a mohla by konanie zbytočne predĺžiť. Vtedy je namieste, aby sa strana sporu domáhala nároku v rozsahu zmeny v novom konaní. Nedôvodné zamietnutie zmeny

žaloby (v zmysle formalistického či úradníckeho zamietnutia) však zaťažuje súdy umelým navyšovaním počtu konaní, pričom vedie nielen k poškodeniu žalobcu z pohľadu nevyhnutnosti podania ďalšej žaloby či možnosti premlčania časti nároku, ale aj k poškodeniu strán v ďalších sporoch, a to s prihliadnutím na následnú súdnu zahltenosť. (nález ÚS SR z 25.01.2022, sp. zn. IV. ÚS 570/2021). Žalobkyňa citovala z rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28.8.2023 č. k. 10CoPr/1/2023–1015 (ktorý predchádzal rozsudku Okresného súdu z 30.5.2024 č. k. 18Cpr/3/2014–1064, napadnutému aktuálnym odvolaním žalovaného z 31.7.2024). „Požiadavky zákona na tzv. riadnom pokračovaní v začatom konaní predstavuje kvalitatívne nároky na žalobcu, aby svojím aktívnym prístupom k súdному konaniu zabránil takým situáciám, v ktorých súd nebude disponovať dostatočným skutkovým materiálom na subsumciu konkrétnej skutkovej podstaty pod všeobecnú skutkovú podstatu zákona. V konaní tak riadne pokračuje ten procesný subjekt, ktorý svojím konaním neobštruuje priebeh a výsledok konania, napríklad svojou neodôvodnenou procesnou pasivitou apod. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že posúdenie konkrétneho procesného správania žalobcu ako riadne nepokračovanie v začatom konaní bude vždy záležať na individuálnych okolnostiach konkrétneho právneho prípadu, predovšetkým so zreteľom na intenzitu prípadného nezáujmu žalobcu na dosiahnutí meritórneho rozhodnutia.“ Ak z rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28.8.2023 č. k. 10CoPr/1/2023–1015 vyplýva, že: (i) súd prvej inštancie vyhodnotil podania žalobkyne zo dňa 17.3.2015, 30.3.2015 a 1.6.2015 formalisticky bez rešpektovania príslušných ustanovení Zákonníka práce (§ 77 a § 79 ZP), (ii) tieto podania nepredstavovali zmenu žaloby a súd prvej inštancie nemal dôvod o zmene petitu osobitne rozhodovať uznesením zo 14.12.2016, (iii) závery(výsledky) konania o žalobe o neplatnosť skončenia pracovného pomeru sú podkladom pre rozhodnutie o nároku na náhradu mzdy a (iv) predmetné uznesenie malo vady v rozsahu odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/ (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), d/ (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) a h/ (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) CSP, znamená to, že subjektom, ktorý obštruuoval priebeh a výsledok konania nebola ona, ale súd prvej inštancie, ktorý vydal uznesenie zo 14.12.2016 v rozpore so zákonom a bez splnenia podmienok na jeho vydanie, čím zabránil jej aktívnemu prístupu v tomto konaní aj napriek tomu, že vďaka jej podaniam disponoval už pred vydaním uznesenia dostatočným skutkovým materiálom na subsumciu konkrétnej skutkovej podstaty pod všeobecnú skutkovú podstatu zákona. Poukazujúc na uvedené individuálne okolnosti tejto veci/tohto sporu a skutočnosť, že súd prvej inštancie nevylúčil nárok na náhradu mzdy na samostatné konanie a ona proti účinkom uznesenia zo 14.12.2016 brojila prvým relevantným procesným úkonom patriacim jej zo zákona (odvolaním zo 7.8.2022 proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 21.7.2022 č. k. 18Cpr/3/2014–939), možno konštatovať, že jej procesné správanie nebolo dôsledkom jej nezáujmu na dosiahnutí meritórneho rozhodnutia, a preto ho nemožno v žiadnom prípade vyhodnotiť ako riadne nepokračovanie v začatom konaní, ktoré by malo mať za následok premlčanie jej práva na náhradu mzdy za obdobie od 1.12.2014 do 31.8.2016, vo výške 12.164,46 eur a jej práva na úrok z omeškania so zaplatením jej náhrady mzdy za uvedené obdobie.

6. Ďalšie podania strán už v odvolacom konaní neboli doručené.

7. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré ale nezistil, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť.

Odvolačný súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľa) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolačný súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veľa druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

8. Predmetom konania na súde prvej inštancie zostalo zaplatenie náhrady mzdy 12.164,46 eur brutto, úroku z omeškania 5,05% ročne zo sumy 8.109,64 eur od 15.12.2018 do zaplatenia, úroku z omeškania 5% ročne zo sumy 4.054,82 eur od 15.12.2018 do zaplatenia, a rozhodnúť o náhrade trov konania o zaplatenie náhrady mzdy.

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňu náhradu mzdy 12.164,46 eur brutto, úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 8.109,64 eur od 15.12.2018 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.054,82 eur od 15.12.2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. žalobkyňu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celej časti o zaplatenie náhrady mzdy v plnom rozsahu.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku, bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým a právnym záverom vedúcim k vyhovneniu žalobe v zostávajúcej časti.

9. Žalobou doručenou súdu prvej inštancie (Okresnému súdu Trnava) dňa 4.7.2014 sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a určenia, že pracovný pomer naďalej trvá. V podaní zo dňa 17.3.2015 (doručenom súdu prvej inštancie 19.3.2015) žalobkyňa navrhla pripustiť rozšírenie žaloby o náhradu mzdy za obdobie odkedy jej žalovaný nevyplácal mzdu a neumožnil výkon práce. Žiadala vydanie rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovanému povinnosť zaplatiť jej náhradu mzdy od 1.8.2014 až do rozhodnutia súdu vo výške 460 eur mesačne netto, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

V podaní z 30.3.2015 (doručenom súdu prvej inštancie 6.5.2015) žalobkyňa uviedla, že požaduje náhradu mzdy za obdobie od 1.8.2014 do skončenia súdneho sporu, teda do konca marca 2015 je možné si uplatniť za obdobie od augusta 2014 do marca 2015, teda za 8 mesiacov je to suma 3.680 eur netto a v prípade, ak nepríde k dohode s protistranou si uplatňuje náhradu mzdy do skončenia súdneho sporu, teda celková suma sa navýši 460 x počet mesiacov do skončenia súdneho sporu.

V podaní z 1.6.2015 (doručenom súdu prvej inštancie 2.6.2015) žalobkyňa uviedla, že žaluje náhradu mzdy za obdobie od 1.8.2014 do skončenia súdneho sporu. Výšku náhrady mzdy špecifikovala na základe požiadavky súdu z pojednávania, pretože súd považoval vyčíslenie formou mesačnej mzdy krát počet mesiacov za nedostatočné. Preto je uvedená celková suma do konca mesiaca 2015 a následne mesačná náhrada mzdy do skončenia sporu.

Uznesením súdu prvej inštancie z 30.7.2015 pod č. k. 18Cpr/3/2014-67 súd vyzval žalobkyňu, aby v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia doplnila svoje podanie zo dňa 2.7.2014, doručené súdu 4.7.2014 o nasledovné náležitosti v zmysle § 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 O.s.p.: - jasný, určitý a zrozumiteľný a vykonateľný petit; 2. vyzval žalobkyňu, aby v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia doplnila svoje podanie zo dňa 17.3.2015, doručené súdu dňa 19.3.2015, v spojení s podaním zo dňa 30.3.2015, doručeným súdu dňa 6.5.2015 a podaním zo dňa 2.6.2015 o nasledovné náležitosti v zmysle § 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 O.s.p.: - jasný, určitý a zrozumiteľný a vykonateľný petit.

Uznesením súdu prvej inštancie z 8.9.2015 pod č. k. 18Cpr/3/2014-72 súd podanie žalobkyne odmietol. Proti tomuto uzneseniu podala včas odvolanie žalobkyňa.

Uznesením Krajského súdu v Trnave z 25.4.2016 č. k. 23CoPr/8/2015-86 odvolací súd (na základe odvolania žalobkyne) uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že z obsahu spisu je zrejmé, že žalobkyňa sa návrhom vo veci samej doručenom súdu 4.7.2014 pôvodne domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 24.04.2014 a určenia, že pracovný pomer trvá. Podaním doručeným súdu 19.3.2015 žalobkyňa rozšírila pôvodný návrh o neplatnosť skončenia pracovného pomeru o zaplatenie náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru od 1.8.2014 do rozhodnutia súdu vo výške 460 eur mesačne netto. Odvolací súd bol názoru, že pôvodný návrh doručený súdu 4.7.2014 nemal vady, nebolo potrebné žalobkyňu vyzývať na odstránenie väd návrhu a súd mohol o tejto časti návrhu pokračovať v konaní. Z odôvodnenia uznesenia z 30.7.2015 (ktorým súd vyzýval žalobkyňu na doplnenie podaní) je zrejmé, že

súd žalobkyňu poučil, že v podaní doručenom súdu 19.3.2015 (v spojení s podaním zo dňa 30.3.2015, 6.5.2015 a 2.6.2015) chýba určitý, jasný, zrozumiteľný a vykonateľný petit. Odvolací súd bol názoru, že ak súd nepovažoval za vykonateľný petit návrhu v znení, že žalovaný má žalobkyni zaplatiť 460 eur v čistom od 1.8.2014 do rozhodnutia, mal súd prvého stupňa v uznesení uviesť, z akého dôvodu je takýto výrok nepostačujúci, a ako má navrhovateľka postupovať pri odstraňovaní vady návrhu (napr. vyčísliť odhadom jednou sumou a po vykonaní dokazovania mzdovými listami doručenými do spisu zo strany žalovaného bude možné navrhnúť rozšírenie petitu, resp. späťvzatie návrhu). Ďalej dôvodil, že v štádiu konania, keď je sporný základ nároku, t. j. určenie, či výpoveď zamestnávateľa daná zamestnancovi je, alebo nie je platná, nie je nevyhnutné odstraňovať vady návrhu v časti uplatnenej mzdy, hospodárny a efektívny je taký postup v konaní, že súd vyžiada mzdové listy od žalovaného, aby mohol zisťovať výšku náhrady mzdy za rozhodné obdobie (§ 79, § 134 ZP) súčasne s vyjadrením k návrhu na začatie konania o neplatnosť výpovede a o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, vytýči pojednávanie a vykoná dôkazy smerujúce k rozhodnutiu o platnosti, resp. neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a v prípade, ak dospeje k záveru, že výpoveď je platná, na pojednávaní, po pripustení zmeny návrhu (jeho rozšírenia) postupom podľa § 95 ods. 1 O.s.p. bude odstraňovať vady návrhu v časti uplatnenej náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru pričom poučí žalobkyňu, ako má vadu návrhu v časti uplatnenej mzdy odstrániť.

Na pojednávaní dňa 20.9.2016 sudkyňa súdu prvej inštancie uviedla predbežné právne posúdenie veci, a to že žaloba je nedôvodná, výpoveď je platná, následne poučila strany o zákonnej koncentrácii konania. Na pojednávaní dňa 14.12.2016 súd prvej inštancie v prítomnosti oboch strán sporu i ich právnych zástupcov rozhodol uznesením tak, že zmena žaloby sa nepripúšťa. Zo zápisnice o danom pojednávaní vyplýva, že uznesenie bolo vyhlásené, odôvodnené a bolo dané poučenie o opravnom prostriedku. Zo zvukového záznamu daného pojednávania vyplýva, že sudkyňa uviedla, že uznesenie sa nebude písomne vyhotovovať a uznesenie odôvodnila tak, že „nepripúšťa zmenu žaloby o rozšírenie o náhradu mzdy, kvôli tomu, že doteraz vykonané dokazovanie nie je podkladom toho, že nie sú dôvody na vyslovenie neplatnosti výpovede, takže preto ani nerozširujeme žalobu.“

Rozsudkom zo 14.12.2016 č. k. 18Cpr/3/2014-167 súd prvej inštancie rozhodol tak, že I. žaloba sa zamietá; II. žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnej výške. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že súd zamietol žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. V 8. bode odôvodnenia tohto rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že nepripustil zmenu žaloby podľa § 143 ods. 1 CSP, lebo výsledky doterajšieho konania neboli podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, a tiež z dôvodu hospodárnosti konania, keď zmena žaloby smerovala k jej rozšíreniu o náhradu mzdy, pričom súd dospel k záveru, že pracovný pomer bol skončený so žalobkyňou u žalovaného platne, a preto by bolo nevhodné predlžovať spor vykonávaním dokazovania ohľadom nároku na náhradu mzdy.

Žalobkyňa sa v jej včasnom odvolaní z 2.3.2017 (doručenom súdu 6.3.2017) proti v poradí prvému rozsudku zo 14.12.2016, domáhala zrušenia tohto rozsudku ako nezákonného a v časti rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru ho navrhla zmeniť a žalobe vyhovieť a v časti náhrady mzdy vec vrátiť súdu prvého stupňa na rozhodnutie. Uviedla, že odvolanie je proti celému výroku rozsudku, ako aj voči rozhodnutiu, ktorým nebol pripustený návrh o náhradu mzdy.

Opravným uznesením z 15.1.2018 pod č. k. 18Cpr/3/2014-255 súd prvej inštancie I. opravil rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 18Cpr/3/2014-167 zo dňa 22.08.2016 v časti označenia prejednávaného sporu tak, že označenie prejednávaného sporu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou správne znie: o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a o určenie, že pracovný pomer trvá; II. opravil rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 18Cpr/3/2014-167 zo dňa 22.08.2016 v prvom odseku výrokovej časti tak, že správne znie: Žaloba sa v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zamietá.

Dopíňacím rozsudkom z 21.3.2018 č. k. 18Cpr/3/2014-269 súd prvej inštancie rozhodol: Rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 18Cpr/3/2014-167 zo dňa 14.12.2016 sa dopíňa nasledovne: „Žaloba sa v časti o určenie, že pracovný pomer trvá, zamietá. Žalovaný má v časti o určenie, že pracovný pomer trvá, nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnej výške.“ Tento dopíňací rozsudok odôvodnil ust. § 225 CSP a vecne tak, že rozsudkom č. k. 18Cpr/3/2014-167 zo 14.12.2016 zamietol žalobu doručenú súdu dňa 4.7.2014, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 24.4.2014 a zároveň sa domáhala určenia, že pracovný pomer medzi žalovaným a žalobkyňou naďalej trvá, z odôvodnenia tohto rozhodnutia je zrejmé, že súd rozhodol len o nároku žalobkyne, ktorým sa domáhala voči žalovanému určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 24.04.2014 tak, ako je to konštatované v bode 1. predmetného rozsudku, keď z rozhodnutia nevyplýva, že by súd prvej inštancie rozhodol aj o

druhom požadovanom nároku žalobkyne, ktorým sa domáhala určenia, že pracovný pomer medzi žalovaným a žalobkyňou naďalej trvá, /opravným/ uznesením z 22.8.2016 č. k. 18Cpr/3/2014-255 opravil rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 18Cpr/3/2014-167 v časti označenia prejednávaneho sporu tak, že opravil označenie prejednávaneho sporu, ktorým je určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a určenie, že pracovný pomer trvá a opravil rozsudok tak, že žaloba sa v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zamietla, čo korešponduje aj odôvodneniu citovaného rozsudku. Opravné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.1.2018. Žalobkyňa sa okrem určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou domáhala tiež určenia, že pracovný pomer medzi žalovaným a žalobkyňou naďalej trvá. Súd žalobu vo výroku tohto rozsudku v časti o určenie, že pracovný pomer trvá, zamietol a to z dôvodu, že žaloba v časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru bola zamietnutá, teda výpoveď zo dňa 24.4.2014 daná žalobkyňou žalobcom je platná a došlo k platnému skončeniu pracovného pomeru žalobkyne u žalovaného. V danej veci nebolo možné ani rozhodnúť inak, ako žalobu v časti, že pracovný pomer trvá, zamietnuť, keď súd dospel k záveru, že pracovný pomer žalobkyne zanikol zákonným spôsobom a tak je žaloba aj v tejto časti určenia nedôvodná. Na základe uvedeného pôvodný rozsudok zodpovedajúcim spôsobom doplnil.

Žalobkyňa v jej včasnom odvolaní zo dňa 18.5.2018 (doručenom súdu prvej inštancie dňa 21.5.2018) proti dopĺňaciemu rozsudku z 21.3.2018, okrem iného uviedla, že navrhuje, aby odvolací súd rozsudok zo 14.12.2016 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zmenil a určil, že: I. skončenie jej pracovného pomeru u žalovaného, založeného pracovnou zmluvou zo dňa 31.12.2010, výpoveďou žalovaného zo dňa 24.4.2014, doručenou jej dňa 7.5.2014, je neplatná; II. jej pracovný pomer u žalovaného, založený pracovnou zmluvou zo dňa 31.12.2010, trvá a v časti náhrady mzdy vráti vec súdu 1. inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Opravným uznesením z 9.8.2018 pod č. k. 18Cpr/3/2014-318 súd prvej inštancie: I. opravil rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 18Cpr/3/2014-167 zo dňa 14.12.2016 v časti označenia zástupcu žalobkyne tak, že jeho označenie znie: E. F. F., nar. X.X.XXXX, D. XX, F., adresa na doručovanie: G. XX, H.; II. opravil opravné uznesenie Okresného súdu Trnava č. k. 18Cpr/3/2014-255 zo dňa 15.1.2018 v časti označenia zástupcu žalobkyne tak, že jeho označenie znie: E. F. F., nar. X.X.XXXX, D. XX, F., adresa na doručovanie: G. XX, H.; I.. opravil dopĺňací rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 18Cpr/3/2014-269 zo dňa 21.3.2018 v časti označenia zástupcu žalobkyne tak, že jeho označenie znie: E. F. F., nar. X.X.XXXX, D. XX, F., adresa na doručovanie: G. XX, H..

Odvolací súd – Krajský súd v Trnave o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 14.12.2016 č. k. 18Cpr/3/2014-167 v spojení s jeho opravným uznesením z 15.1.2018 č. k. 18Cpr/3/2014-255 a proti dopĺňaciemu rozsudku z 21.3.2018 č. k. 18Cpr/3/2014-269, v spojení s opravným uznesením z 9.8.2018 pod č. k. 18Cpr/3/2014-318 rozhodol uznesením z 28.2.2019 pod č. k. 9Copr/7/2018-323 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, jeho dopĺňací rozsudok v spojení s opravnými uzneseniami zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia nevykonal ďalej dokazovanie ohľadne splnenia hmotnoprávných podmienok výpovede danej žalovaným žalobkyňou listom z 24.4.2015 podľa § 63 ods. 1 písm. a/ ZP a keďže odvolací súd dospel k iným právnym záverom, musel napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobkyňa na pojednávaní dňa 25.10.2019 navrhla pripustenie zmeny žaloby jej rozšírením tak, že: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňu náhradu mzdy vo výške 579,26 eur mesačne za obdobie od 1.8.2014 do 31.7.2017. Tento návrh na pripustenie zmeny žaloby upravila v jej podaní zo 4.2.2020 tak, že: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňu náhradu mzdy vo výške 579,26 eur mesačne za obdobie od 1.12.2014 do 31.7.2017. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 30.11.2020 rozhodol uznesením tak, že pripúšťa doplnenie žaloby tak, že výrok III. petitu žaloby bude znieť: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňu náhradu mzdy vo výške 579,26 eur mesačne za obdobie od 1.12.2014 do 31.7.2017, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Medzitýmnym rozsudkom Okresného súdu Trnava z 9.8.2021 č. k. 18Cpr/3/2014-790 (v znení opravného uznesenia Okresného súdu Trnava z 20.7.2022 č.k. 18Cpr/3/2014-938), súd prvej inštancie v predmetnom spore I. určil, že skončenie pracovného pomeru žalobkyne u žalovaného, výpoveďou žalovaného zo dňa 24.4.2014, doručenou žalobkyňou dňa 7.5.2014, je neplatná; II. určil, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného, založený pracovnou zmluvou zo dňa 31.12.2010, trvá; s tým, že III. o trovách konania bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým sa rozhodne o celom uplatnenom procesnom nároku. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 9.11.2021.

Podaním z 15.12.2021 rozšírila žalobkyňa žalobu o náhradu mzdy za prekážky v práci podľa § 142 ods. 3 ZP v období od 1.8.2018 do 8.11.2021 v celkovej výške 26.380,39 eur; o náhradu mzdy za

nevyčerpaných päť týždňov dovolenky za kalendárne roky 2017 až 2020 v celkovej výške 3.036,94 eur; o úroky z omeškania so zaplatením náhrad mzdy, špecifikovaných v tomto podaní.

Na pojednávaní dňa 12.5.2022 súd prvej inštancie uznesením pripustil zmenu žaloby pričom bude rozhodovať o žalobnom petite v nasledovnom znení: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru vo výške 18.536,32 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 8.109,64 eur od 15.12.2018 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 10.426,68 eur od 15.12.2018 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Na rovnakom pojednávaní uznesením nepripustil zmenu žaloby v časti, ktorou sa žalobkyňa domáha zaplatenia sumy vo výške 26.380,39 eur z titulu náhrady mzdy za prekážky v práci, sumy vo výške 3.036,94 eur z titulu náhrady mzdy za nevyčerpanú dovolenku a úrokov z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 583,13 € od 01.10.2018 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 583,13 € od 01.11.2018 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 583,13 € od 01.12.2018 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 583,13 € od 01.01.2019 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 583,13 € od 01.02.2019 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 624,10 € od 01.03.2019 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 624,10 € od 01.04.2019 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 624,10 € od 01.05.2019 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 624,10 € od 01.06.2019 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 624,10 € od 01.07.2019 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 624,10 € od 01.08.2019 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 624,10 € od 01.09.2019 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 624,10 € od 01.10.2019 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 624,10 € od 01.11.2019 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 624,10 € od 01.12.2019 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 624,10 € od 01.01.2020 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 624,10 € od 01.02.2020 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 698,49 € od 01.03.2020 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 698,49 € od 01.04.2020 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 698,49 € od 01.05.2020 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 698,49 € od 01.06.2020 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 698,49 € od 01.07.2020 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 698,49 € od 01.08.2020 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 698,49 € od 01.09.2020 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 698,49 € od 01.10.2020 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 698,49 € od 01.11.2020 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 698,49 € od 01.12.2020 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 698,49 € od 01.01.2021 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 698,49 € od 01.02.2021 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 738,98 € od 01.03.2021 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 738,98 € od 01.04.2021 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 738,98 € od 01.05.2021 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 738,98 € od 01.06.2021 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 738,98 € od 01.07.2021 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 738,98 € od 01.08.2021 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 738,98 € od 01.09.2021 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 738,98 € od 01.10.2021 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 738,98 € od 01.11.2021 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 738,98 € od 01.12.2021 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 203,86 € od 01.01.2022 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 670,26 € od 01.01.2019 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 717,36 € od 01.01.2020 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 799,92 € od 01.01.2021 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 849,40 € od 01.01.2022 do zaplatenia. Zo zvukového záznamu z tohto pojednávania vyplýva, že prvé uznesenie odôvodnil tak, že žalobkyňa rozšírila podaním doručeným súdu 15.12.2021 svoj pôvodný nárok o náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru o príslušenstvo tohto nároku, konkrétne úroky z omeškania vyčíslené z tejto istiny, resp. z istiny celkovej náhrady mzdy, keďže ide o príslušenstvo nároku týkajúce sa konania, resp. predmetu alebo nároku, ktorý je predmetom tohto konania, súd vzhľadom na to, že výsledky doterajšieho dokazovania umožňujú konať o tomto nároku návrhu na zmenu žaloby vyhovel. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie. Druhé uznesenie odôvodnil tak, že žalobkyňa sa domáhala podaním z 15.12.2021 rozšíriť zmenu žaloby o nároky na náhradu mzdy z titulu prekážok v práci na strane zamestnávateľa v zmysle § 142 ods. 3 ZP a nárok za nevyčerpanú dovolenku z titulu toho, že nemohla vykonávať prácu pre prekážky na strane zamestnávateľa, súd zamietol návrh na pripustenie, resp. zmenu žaloby nepripustil s poukazom na § 143 ods. 2, keďže nie je kauzálne príslušným na rozhodovanie o týchto nárokoch žalobkyne ako zamestnankyne. Ide o nároky, ktoré si žalobkyňa uplatňuje potom, čo príslušným na rozhodovanie o pracovnoprávných nárokoch v zmysle kauzálnej príslušnosti je Okresný súd Piešťany. Tieto nároky sú samostatnými nárokmi, nesúvisia s nárokom na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, o ktorých súd rozhoduje a kedy konanie začalo ešte pred účinnosťou CSP, z tohto titulu sú návrh s poukazom na §143 ods. 2 CSP nepripustil, proti uzneseniu nie je odvolanie prípustné.

Opravným uznesením z 20.7.2022 č. k. 18Cpr/3/2014-938 súd prvej inštancie rozhodol:

V záhlaví medzitýmneho rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 18Cpr/3/2014-790, zo dňa 09.08.2021, opravuje adresu trvalého pobytu žalobkyne z nesprávne uvedenej adresy: „F. XXX/X, D.“ na správne uvedenú adresu: „C. XXX/XX, D.“ a označenie právneho zástupcu žalovaného z nesprávne uvedeného právneho zástupcu žalovaného: „Palkovič advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 47 255 609, Kapitulská

20, Trnava“ na správne uvedeného právneho zástupcu žalovaného: „Prosman a Pavlovič, advokátska kancelária, s. r. o., IČO: 36 865 281, Hlavná 31, Trnava“.

Následne súd prvej inštancie rozhodol v predmetnom spore v poradí tretím rozsudkom z 21.7.2022 č. k. 18Cpr/3/2014-939 tak, že I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 6.356,98 eur brutto, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6.356,98 eur od 15.12.2018 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu v časti o zaplatenie náhrady mzdy s príslušenstvom zamietol; III. žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v časti o určenie neplatnosti výpovede a o tom, že pracovný pomer trvá v plnom rozsahu; IV. žalovanému voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v časti o zaplatenie náhrady mzdy v rozsahu 31,42 %.

Na základe odvolaní oboch sporových strán proti rozsudku súdu prvej inštancie z 21.7.2022 č. k. 18Cpr/3/2014-939, odvolací súd rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 28.8.2023 pod č. k. 10Copr/1/2023-1015 I. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti veci samej (I. výrok) potvrdil; II. rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti veci samej (II. výrok) v napadnutej časti o zaplatenie náhrady mzdy 12.164,46 eur brutto, úroku z omeškania 5,05% ročne zo sumy 8.109,64 eur od 15.12.2018 do zaplatenia, úroku z omeškania 5% ročne zo sumy 4.054,82 eur od 15.12.2018 do zaplatenia, a v napadnutej časti náhrady trov konania o zaplatenie náhrady mzdy (IV. výrok) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. III. právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie zo 14.12.2016 o nepripustení zmeny žaloby zrušil. Odvolací súd v odôvodnení uvedeného rozsudku o.i. uviedol, že sa stotožňuje so správnymi závermi súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo sporné, že žalobkyňa ako zamestnanec oznámila žalovanému ako zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával, a to oznámením z 23.5.2014, rovnako bolo v konaní nesporné, že žalovaný neumožnil žalobkyni pokračovať v práci a žalobkyni tak vznikol proti žalovanému nárok na náhradu mzdy. Nárok na náhradu mzdy za mesiace 09/2016 až 07/2017 posúdil súd prvej inštancie správne ako uplatnený včas, nepremlčaný. Žalobkyňa si za obdobie od 09/2016 do 07/2017 uplatnila nárok na náhradu mzdy 579,26 eur mesačne. Za mesiac 09/2016 a za mesiace 01/2017 až 07/2017 si uplatnila nároky v nižšej sume ako by jej inak patrili. Za mesiace 10/2016 až 2/2017 si nárok uplatnila v sume vyššej (579,26 eur mesačne) v porovnaní s nárokom aký by jej inak patril (574,30 eur mesačne), čo predstavuje rozdiel 4,96 eur mesačne. Na základe uvedeného súd prvej inštancie správne priznal žalobkyni nárok za mesiac 09/2016 a za mesiace 01/2017 až 07/2017 v plnej výške, celkovo v sume 4.634,08 eur (579,26 eur x 8 mesiacov) a za mesiace 10/2016 až 12/2016 vo výške 1.722,90 eur (574,30 eur x 3) a v časti v sume 14,88 eur (náhrada za mesiace 10/2016-12/2016) jej nárok zamietol (3x 4,96 eur). Za rovnako správny odvolací súd považuje jeho záver o nedôvodnosti námietok žalovaného, pre ktoré by mal uplatniť moderačné právo vo vzťahu k náhrade mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov. Priznanie 5% ročného úroku z omeškania zo sumy 6.356,98 eur od 15.12.2018 do zaplatenia nebolo odvolaním spochybnené. Poukázal na 2 rozhodnutia: „Zamestnanec, ktorý sa domáha na súde určenia, že rozviazanie pracovného pomeru je neplatné, môže v žalobe zároveň (súčasne) uplatniť aj nárok na náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru (porovnaj napr. R 36/1979). Prisúdenie tohto nároku však nie je možné skôr, než súd rozhodol o neplatnosti rozviazania pracovného pomeru (uvedené rozhodnutie o neplatnosti rozviazania pracovného pomeru predstavuje nevyhnutnú podmienku, bez splnenia ktorej nie je možné rozhodnúť o nároku na náhradu mzdy). Súd v takom prípade spravidla rozhodne v rozsudku nielen o určení neplatnosti rozviazania pracovného pomeru, ale aj o uplatnenej náhrade mzdy (od výroku o neplatnosti rozviazania pracovného pomeru je výrok o náhrade mzdy závislý, porovnaj R 1/1975). Ak je to účelné, môže súd najskôr rozhodnúť o neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a následne (po právoplatnosti takéhoto rozhodnutia) rozhodnúť o nároku na náhradu mzdy (porovnaj § 152 ods. 2 druhá veta O.s.p.). Nárok na náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru môže však zamestnanec uplatniť nielen súčasne so žalobou o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru, ale aj neskôr – s rizikom prípadného úspešného namietania premlčania takéhoto nároku žalovaným (porovnaj dôvody v R 8/2003). Pre tento hroziaci nepriaznivý dôsledok pre žalobcu (porovnaj § 262 ods. 1 prvá veta Zák. práce) sa neodporúča neuvážene dlho vyčkávať s uplatnením tohto peňažného nároku na súde, napr. až dovtedy, kým bude právoplatne rozhodnuté o žalobe o určení neplatnosti rozviazania pracovného pomeru. Možnosť uplatnenia tohto nároku nijako teda neobmedzuje skutočnosť, že v tom čase ešte o žalobe o určení neplatnosti rozviazania pracovného pomeru nie je rozhodnuté. (uznesenie NS SR sp. zn. 1 Cdo 116/2008 zo 17.12.2009)“ a „Všeobecný súd nie je viazaný doslovným znením aplikovaných zákonných ustanovení. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybností, treba uprednostniť výklad ratione legis pred doslovným gramatickým

výkladom. Ak si sťažovateľ v rámci svojej žaloby o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru uplatní aj nárok na náhradu mzdy počas konania, nejde o zmenu žaloby, o ktorej by mal okresný súd osobitne rozhodovať. Ide o nárok, ktorý je súčasťou celého nároku na náhradu mzdy. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 271/2011)“. Ďalej uviedol, že v predmetnom spore, v priebehu konania o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o určenie, že pracovný pomer trvá, žalobkyňa podaniami zo dňa 17.3.2015, doručené súdu dňa 19.3.2015, zo dňa 30.3.2015, doručené súdu dňa 6.5.2015, a zo dňa 1.6.2015, doručené súdu dňa 2.6.2015, rozšírila žalobu aj o náhradu mzdy. Túto zmenu žaloby však súd prvej inštancie uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 14.12.2016 (v prítomnosti oboch strán sporu i ich právnych zástupcov, ktoré uznesenie nebolo písomne vyhotovované) nepripustil s odôvodnením, že „nepripúšťa zmenu žaloby o rozšírenie o náhradu mzdy, kvôli tomu, že doteraz vykonané dokazovanie nie je podkladom toho, že nie sú dôvody na vyslovenie neplatnosti výpovede, takže preto ani nerozširujeme žalobu.“ V 8. bode odôvodnenia rozsudku zo 14.12.2016 č. k. 18Cpr/3/2014-167 súd prvej inštancie uviedol, že nepripustil zmenu žaloby podľa § 143 ods. 1 CSP, lebo výsledky doterajšieho konania neboli podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, a tiež z dôvodu hospodárnosti konania, keď zmena žaloby smerovala k jej rozšíreniu o náhradu mzdy, pričom súd dospel k záveru, že pracovný pomer bol skončený so žalobkyňou u žalovaného platne, a preto by bolo nevhodné predlžovať spor vykonávaním dokazovania ohľadom nároku na náhradu mzdy. Odvolací súd považoval námietku žalobkyne za plne opodstatnenú v tom smere, že súd prvej inštancie vychádzajúc zo zásady iura novit curia, no najmä z ustanovení Zákonníka práce upravujúcich nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru mohol (a mal) predpokladať, že žalobkyňa si v rámci svojej žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru uplatní aj nárok na náhradu mzdy, aby ako celok predstavovala komplexné podanie. V takom prípade nejde o zmenu žaloby a súd prvej inštancie nemal dôvod o zmene petitu osobitne rozhodovať uznesením zo 14.12.2016. A navyše, práve tu ide o prípad, keď závery (výsledky) konania o žalobe sú spolu s ďalšími skutočnosťami podkladom pre rozhodnutie o nároku na náhradu mzdy, od výroku o neplatnosti skončenia pracovného pomeru je výrok o náhrade mzdy závislý, možnosť uplatnenia tohto nároku nijako neobmedzuje skutočnosť, že v tom čase ešte o žalobe o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru nie je rozhodnuté. To, ako súd prvej inštancie pristúpil k vyhodnoteniu situácie vzniknutej po doručení mu podaní zo dňa 17.3.2015, doručené súdu dňa 19.3.2015, zo dňa 30.3.2015, doručené súdu dňa 6.5.2015, a zo dňa 1.6.2015, doručené súdu dňa 2.6.2015, odvolací súd vyhodnotil ako formalistický výklad ustanovení § 143 CSP, bez rešpektovania príslušných ustanovení Zákonníka práce (§ 77 a § 79 ZP), závery súdu prvej inštancie nie sú vo vzťahu k žalobkyňi správne a spravodlivé a nie sú v súlade ani s relevantnou zákonnou a ústavnou právnou úpravou. Odvolací súd je názoru, že v zmysle (aj vyššie citovanej) ústavnoprávnej judikatúry treba považovať uplatnenie nároku na náhradu mzdy žalobkyňou podaniami v roku 2015 za uplatnené včas (hoci zmena žaloby bola pripustená uznesením súdu prvej inštancie neskôr, už za účinnosti CSP) a uplatnené už so žalobou. Nasledujúcimi zmenami sa len ustálil predmet konania. Vydanie nadbytočného uznesenia zo 14.12.2016 nemôže mať vplyv na posúdenie včasnosti uplatnenia nároku žalobkyne na náhradu mzdy, ktorá si nárok uplatnila včas. Navyše sa z obsahu spisu nepodáva, že by súd po účinnosti CSP (1.7.2016) k 14.12.2016 splnil svoju poučovaciu povinnosť podľa § 318 CSP (Súd pri prvom procesnom úkone vo vzťahu k zamestnancovi vhodným spôsobom zamestnanca poučí o a) možnosti zastúpenia, b) jeho procesných právach a povinnostiach nielen v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti, ale poučí ho aj o dôkazoch, ktoré je potrebné predložiť, o možnosti podať návrh na neodkladné opatrenie alebo zabezpečovacie opatrenie a o iných možnostiach potrebných na účelné uplatnenie alebo bránenie jeho práv.) voči žalobkyňi (od 14.11.2016 do 13.12.2016 právne nezastúpenej). Súd prvej inštancie uviedol, že zamietol nárok na úroky z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 8.109,64 eur od 15.12.2018 do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 4.069,70 eur od 15.12.2018 do zaplatenia (výrok II). Dôvodná bola podľa odvolacieho súdu námietka žalobkyne, že zo žiadneho bodu odôvodnenia rozsudku nie je zisťiteľný dôvod, pre ktorý bola žaloba o zaplatenie tejto časti uplatneného príslušenstva zamietnutá a že je v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný, keďže neobsahuje žiadne a už vôbec nie zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre zamietavé rozhodnutie súdu. V tomto smere absentuje akýkoľvek argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať, súd prvej inštancie znemožnil najmä odvolateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť pred odvolacím súdom. Odvolací súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie v jeho II. výroku v časti o zamietnutí žaloby o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 8.109,64 eur od 15.12.2018 do zaplatenia a úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 4.069,70 eur od 15.12.2018 do zaplatenia, zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie

konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti veci samej (II. výrok) v napadnutej časti o zamietnutí žaloby o zaplatenie náhrady mzdy 12.164,46 eur brutto, bolo odôvodnené aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie zo 14.12.2016 o nepripustení zmeny žaloby (voči ktorému v zmysle § 357 CSP nie je prípustné odvolanie), ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej v tejto časti, má vady uvedené v § 365 ods. 1 písm. b/, d/ a h/ CSP a tieto vady mali vplyv na rozhodnutie vo veci samej v jeho zamietajúcej časti (§ 365 ods. 2 CSP). Nakoľko odvolací súd bol s poukazom na jeho vyššie uvedené závery názoru, že vady v rozsahu odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/ a h/ CSP sú v právoplatnom uznesení súdu prvej inštancie zo 14.12.2016 o nepripustení zmeny žaloby dané a mali vplyv na meritórne rozhodnutie v jeho zamietajúcej časti (odvolateľka/žalobkyňa preukázala vecnú súvislosť medzi rozhodnutím vo veci samej v jeho napadnutej zamietajúcej časti a právoplatným uznesením), odvolací súd v režime § 389 ods. 2 CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti veci samej (II. výrok) v napadnutej časti zamietajúcej žalobu o zaplatenie náhrady mzdy 12.164,46 eur brutto, aj v napadnutej / od rozhodnutia vo veci samej závislej/ časti náhrady trov konania o zaplatenie náhrady mzdy (IV. výrok) a v zrušenom rozsahu vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a zrušil tiež právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie zo 14.12.2016 o nepripustení zmeny žaloby, ktoré rozhodnutiu vo veci samej v jeho zamietajúcej časti predchádzalo. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie predovšetkým opätovne vyhodnotiť otázku premlčania zostávajúceho nároku žalobkyne na náhradu mzdy a jej príslušenstva v kontexte zrušeného uznesenia zo 14.12.2016, vyhodnotiť dôkazy každý jednotlivito a všetky v ich vzájomnej súvislosti a starostlivo prihliadať na všetko čo vyšlo počas konania najavo, pri vykonávaní dokazovania okrem prejednacej zásady a zásady kontradiktórnosti konania, aplikovať aj zásadu predvídateľnosti postupu súdu a zohľadniť tiež, že ide o individuálny pracovnoprávny spor.

Následne súd prvej inštancie rozhodol v predmetnom spore v poradí štvrtým (tentoraz napadnutým) rozsudkom z 30.5.2024 č. k. 18Cpr/3/2014-1064 (viď 1. bod tohto rozsudku odvolacieho súdu), ktorý napadol odvolaním žalovaný (viď 2. bod tohto rozsudku odvolacieho súdu).

10. Odvolateľ/žalovaný v odvolaní namietal, že vo výroku I. vychádza rozsudok súdu prvej inštancie z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to nesprávnej aplikácie ust. § 112 O.z., pričom vzhľadom na rozsah odôvodnenia súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces; žalovaný už skôr vnesenú námietku premlčania, po rozhodnutí odvolacieho súdu z 28.8.2023, odôvodňoval predovšetkým absenciou riadneho pokračovania v konaní zo strany žalobkyne ako jednej z podmienok spočívania premlčacej doby podľa ust. § 112 O.z. Na túto právnu argumentáciu žalovaného reagoval súd prvej inštancie v odseku 9. odvolaním napadnutého rozsudku, keď pri výklade slovného spojenia „riadne pokračovanie v konaní“ vychádzal z komentára k Občianskemu zákonníku od vydavateľa C.H. Beck, ktorý uvádza konkrétne príklady procesných situácií, keď nebude možné konštatovať riadne pokračovanie v konaní. Následne súd prvej inštancie uviedol, že k žiadnej situácii uvádzanej v komentári v posudzovanom prípade nedošlo. Právne posúdenie veci prezentované súdom prvej inštancie považuje žalovaný za nesprávne. Tomuto právnomu posúdeniu vytyka najmä to, že zákonná úprava neuvádza ani demonštratívne situácie, ktoré nemožno považovať za riadne pokračovanie v konaní. Taktiež komentár, s ktorým pracuje súd prvej inštancie, uvádza tieto situácie len príkladmo, pričom autori výslovne uvádzajú, že: „Vo všeobecnosti možno konštatovať, že posúdenie konkrétneho procesného správania žalobcu ako riadne nepokračovanie v začatom konaní bude vždy záležať na individuálnych okolnostiach konkrétneho právneho prípadu, predovšetkým so zreteľom na intenzitu prípadného nezájmu žalobcu na dosiahnutí meritórneho rozhodnutia.“ Je potom nedostačujúcim konštatovanie súdu prvej inštancie, že nenastala žiadna zo situácií uvádzaná príkladmo v odbornej literatúre, ale bolo potrebné zo strany súdu prvej inštancie skúmať a odôvodniť, či procesný postup žalobkyne v tejto veci možno alebo nemožno považovať za riadne pokračovanie v konaní. Na túto povinnosť vyplývajúcu z ust. § 220 ods. 2 CSP súd prvej inštancie rezignoval, čím znemožnil žalovanému, aby v rámci podaného odvolania s právnym názorom súdu prvej inštancie polemizoval a následne bol právny názor súdu prvej inštancie podrobený preskúmaniu odvolacím súdom. Procesné práva žalovaného sú tak obmedzené len na zopakovanie už prednesenej právnej argumentácie, ktorá bude síce posúdená súdom odvolacím, avšak bez možnosti preskúmania tohto právneho posúdenia v riadnom inštančnom postupe. V rámci podaného odvolania tak žalovaný opätovne odôvodňuje vnesenú námietku premlčania tým, že žalobkyňa riadne nepokračovala v konaní po právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Trnava zo 14.12.2016 o nepripustení zmeny žaloby. Je nespochybniteľným, že k tomu, aby bola možná žalobkyňa, po právoplatnosti uznesenia zo 14.12.2016 o nepripustení zmeny žaloby, priznať právo na náhradu mzdy pre neplatné skončenie pracovného pomeru výpoveďou z

24.4.2014, bol potrebný následný procesný úkon žalobkyne, či už v podobe podania samostatnej žaloby alebo opätovného uplatnenia tohto nároku v prebiehajúcom konaní. Bez takéhoto procesného úkonu by nedošlo ani k rozhodovaniu o nároku na náhradu mzdy a následne ani k zrušeniu právoplatného uznesenia o nepripustení zmeny žaloby. Takýto procesný úkon žalobkyňa spravila až dňa 25.10.2019, kedy navrhla rozšírenie žaloby o právo na náhradu mzdy za obdobie od 1.8.2014 do 31.7.2017. Je potom potrebné posúdiť, či procesná pasivita žalobkyne vo vzťahu k právu na náhradu mzdy v období od 14.12.2016 do 25.10.2019 je riadnym pokračovaním v konaní. Podľa právneho názoru žalovaného o riadne pokračovanie v konaní nemôže jednoznačne ísť, čoho následkom je nespočívanie premlčacej doby a premlčanie práva na náhradu mzdy, ktoré bolo žalobkyňi priznané odvolaním napadnutým rozsudkom.

Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že sa v prvom rade nie je možné stotožniť s názorom odvolateľa, že súd prvej inštancie konštatoval spočívanie premlčacej lehoty len na základe toho, že nenastala žiadna zo situácií uvádzaná príkladmo v odbornej literatúre, a že na argumentáciu žalovaného reagoval súd prvej inštancie iba v 9. bode odôvodnenia. Súd prvej inštancie totižto už v 3. bode odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že námietka premlčania časti nároku na náhradu mzdy vznesená žalovaným nebola dôvodná, lebo podľa záväzného právneho názoru vysloveného vo veci nadriadeným súdom v čiastočne zrušujúcom rozsudku (rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 10Copr/1/2023-1015 z 28.8.2023), podaním tejto špecifickej pracovnoprávnej určovacej žaloby začala premlčacia doba spočívať aj vo vzťahu k súvisiacim nárokom o náhradu mzdy s trvaním až do skončenia tohto konania. Ďalej v 5. bode odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný vzniesol námietku premlčania nárokov na náhradu mzdy s poukazom na to, že žalobkyňa po tom, čo súd nepripustil jej návrh na zmenu žaloby dňa 14.12.2016, v konaní riadne nepokračovala, a preto ak si opätovne nárok na náhradu mzdy uplatnila až dňa 25.10.2019 návrhom na zmenu žaloby, sú jej peňažné nároky premlčané, žalobkyňa s týmto tvrdením žalovaného nesúhlasila, odvolací súd v čiastočne zrušujúcom rozhodnutí vyslovil, že súd prvej inštancie mal predpokladať, že žalobkyňa si v rámci svojej žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru uplatní aj nárok na náhradu mzdy, čím skompletizuje svoju žalobu, v takom prípade jej ďalšie podania sa nemali posudzovať ako zmeny žaloby, o ktorých by mal súd rozhodovať, išlo o nároky na náhradu mzdy, ktoré boli uplatnené (hoci neskôr) spoločne so žalobou, nasledujúcimi zmenami (po podaní žaloby) sa iba ustálil predmet konania, žalobkyňa si teda nárok na náhradu mzdy uplatnila včas a v tomto kontexte je potrebné vyhodnotiť otázku premlčania zostávajúceho nároku žalobkyne na náhradu mzdy a jej príslušenstva, voči ktorému ani nebola vznesená námietka premlčania. Ďalej v 6. bode odôvodnenia súd prvej inštancie dôvodil, že na ostatnom pojednávaní dňa 30.5.2024 strany sporu ohľadom zvyšného nároku na náhradu mzdy záverom pred rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, bez ďalších návrhov na dokazovanie zhrnuli svoje vyjadrenia. Žalovaný zastával právny názor, že žalobkyňa po vydaní uznesenia o nepripustení zmeny žaloby zo dňa 14.12.2016 ohľadom nároku na náhradu mzdy v konaní riadne nepokračovala vo vzťahu k predmetu konania o náhradu mzdy. I keď v rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 10CoPr/1/2023 z 28.8.2023 bolo zrušené predmetné uznesenie, nemožno podľa žalovaného ignorovať, že toto uznesenie existovalo a právoplatne upravovalo vzťahy strán sporu po dobu viac ako sedem rokov. Bez následnej procesnej aktivity žalobkyne nemalo byť toto uznesenie vôbec zrušené. Žalovaný konštatoval, že po vydaní uznesenia zo dňa 14.12.2016 zostala žalobkyňa pasívnou vo vzťahu k právu na zaplatenie náhrady mzdy, a to až do 25.10.2019, kedy navrhla rozšírenie žaloby o toto právo za obdobie od 1.8.2014 do 31.7.2017. Procesná pasivita žalobkyne trvajúca takmer tri roky nemôže byť považovaná za riadne pokračovanie v konaní a následkom tejto procesnej pasivity je to, že k spočívaniu premlčacej doby nikdy nedošlo a táto plynula aj počas konania. Právo žalobkyne na náhradu mzdy v sume 12.164,46 eur je podľa žalovaného premlčané, pričom žalovaný počas konania opakovaně vzniesol i námietku premlčania. Pokiaľ ide o úrok z omeškania z premlčaného práva na náhradu mzdy, tento nepovažoval žalovaný za neskoro uplatnený, no jeho priznaniu bránilo premlčanie istiny, lebo v opačnom prípade by došlo k faktickej nepremlčateľnosti práva na peňažné plnenie, pretože cez stále nabiehajúce úroky omeškania, na ktoré vzniká právo priamo zo zákona, by veriteľ mohol nútiť dlžníka splniť i premlčaný dlh. V tejto časti žiadal žalovaný vzhľadom na uvedenú argumentáciu žalobu zamietnuť a priznať nárok na náhradu trov konania. Žalobkyňa namietala, že žalovaný sa snaží pripísať právne účinky uzneseniu zo dňa 14.12.2016, na ktoré je však potrebné hľadieť akoby nebolo nikdy vydané, pretože bolo odvolacím súdom zrušené. Z uvedeného dôvodu argumentácia žalovaného o nepokračovaní v konaní vo vzťahu k náhrade mzdy v období od 14.12.2016 (vydanie uznesenia o nepripustení zmeny žaloby neskôr zrušeného pre jeho nadbytočnosť a nesprávnosť) do 25.10.2019 (doplnenie žaloby o ďalší nárok na náhradu mzdy) je nesprávna, pretože vzhľadom na zrušenie uvedeného uznesenia, bola náhrada mzdy žalobkyňou od začiatku uplatnená

tohto nároku neustále žiadaná. Preto trvala na celom žalobnom nároku, aj na nároku na náhradu trov konania. V 7. a 8. bode súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval ust. čl. 2 poslednej vety, § 1 ods. 4, § 79 ods. 1 a 2, § 129 ods. 1 ZP v rozhodnom znení, § 101 a § 112 O.z. a v 9. bode odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že právnym dôvodom spočívania premlčania v prípade upravenom v § 112 O.z. je podanie žaloby na súd. Zákon konštruuje tento právny dôvod ako zloženú právnú skutočnosť, pri ktorej musia byť kumulatívne splnené dva predpoklady: jednak uplatnenie práva na súde alebo inom príslušnom orgáne, a tiež riadne pokračovanie v začatom konaní. Iba splnením oboch predpokladov dochádza k právnemu následku vo forme spočívania premlčacej doby. Doplnením žaloby o neplatnosť výpovede v danom prípade o súvisiaci nárok na náhradu mzdy zostal zachovaný tzv. procesný nárok uplatnený pôvodnou žalobou. Dátumom jej podania na súd dňa 4.7.2014 došlo k spočívaniu premlčania a dopĺňania pôvodnej žaloby žalobkyňou o nároky na náhradu mzdy nemali na neplynutie premlčacej doby vplyv. Požiadavka zákona na tzv. riadnom pokračovaní v začatom konaní predstavuje kvalitatívne nároky na žalobcu, aby svojím aktívnym prístupom k súdnemu konaniu zabránil takým situáciám, v ktorých súd nebude disponovať dostatočným skutkovým materiálom na subsumciu konkrétnej skutkovej podstaty pod všeobecnú skutkovú podstatu zákona. V konaní tak riadne pokračuje ten procesný subjekt, ktorý svojím konaním neobštruuje priebeh a výsledok konania, napríklad svojou neodôvodnenou procesnou pasivitou a pod. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že posúdenie konkrétneho procesného správania žalobcu ako riadne nepokračovanie v začatom konaní bude vždy záležať na individuálnych okolnostiach konkrétneho právneho prípadu, predovšetkým so zreteľom na intenzitu prípadného nezájmu žalobcu na dosiahnutí meritórneho rozhodnutia. Za konkrétne príklady procesných situácií, keď nebude možné konštatovať riadne pokračovanie v konaní, možno označiť prípady späťvzatia žaloby, odmietnutie žalobcovho podania v dôsledku neodstránenia väd podania, či nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní tam, kde to zákon vyžaduje. Z hľadiska hypotézy § 112 O.z. tak v týchto situáciách nikdy k spočívaniu premlčacej lehoty nedošlo, a táto plynie ďalej i počas súdneho konania (Števec, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. Komentár, C.H.Beck, 2015, s. 715). V danej veci k žiadnej z označených situácií nedošlo. Od podania žaloby teda premlčacia doba spočíva až do skončenia konania. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v tomto bode odôvodnenia tohto rozsudku odvolacieho súdu a na základe uvedeného odvolací súd aj konštatuje nedôvodnosť námietky odvolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci - nesprávnej aplikácii ust. § 112 O.z. a nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobkyňa riadne nepokračovala v konaní po právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Trnava zo 14.12.2016 o nepripustení zmeny žaloby, hoci bol potrebný následný procesný úkon žalobkyne, či už v podobe podania samostatnej žaloby alebo opätovného uplatnenia tohto nároku v prebiehajúcom konaní, keď bez takéhoto procesného úkonu by nedošlo ani k rozhodovaniu o nároku na náhradu mzdy a následne ani k zrušeniu právoplatného uznesenia o nepripustení zmeny žaloby a takýto procesný úkon žalobkyňa spravila až dňa 25.10.2019, kedy navrhla rozšírenie žaloby o právo na náhradu mzdy za obdobie od 1.8.2014 do 31.7.2017, teda je potrebné posúdiť, či procesná pasivita žalobkyne vo vzťahu k právu na náhradu mzdy v období od 14.12.2016 do 25.10.2019 je riadnym pokračovaním v konaní, odvolací súd k tejto námietke uvádza nasledovné:

Z genézy sporu, uvedenej v 9. bode odôvodnenia tohto rozsudku odvolacieho súdu o.i. vyplýva, že rozsudkom zo 14.12.2016 č. k. 18Cpr/3/2014-167 súd prvej inštancie rozhodol tak, že I. žaloba sa zamietá; II. žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnej výške. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že súd zamietol žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. V 8. bode odôvodnenia tohto rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že nepripustil zmenu žaloby podľa § 143 ods. 1 CSP, lebo výsledky doterajšieho konania neboli podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, a tiež z dôvodu hospodárnosti konania, keď zmena žaloby smerovala k jej rozšíreniu o náhradu mzdy, pričom súd dospel k záveru, že pracovný pomer bol skončený so žalobkyňou u žalovaného platne, a preto by bolo nevhodné predlžovať spor vykonávaním dokazovania ohľadom nároku na náhradu mzdy. Žalobkyňa sa v jej včasnom odvolaní z 2.3.2017 (doručenom súdu 6.3.2017) proti v poradí prvému rozsudku zo 14.12.2016, domáhala zrušenia tohto rozsudku ako nezákonného a v časti rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru ho navrhla zmeniť a žalobe vyhovieť a v časti náhrady mzdy vec vrátiť súdu prvého stupňa na rozhodnutie. Uviedla, že odvolanie je proti celému výroku rozsudku, ako aj voči rozhodnutiu, ktorým nebol pripustený návrh o náhradu mzdy. Doplniacim rozsudkom z 21.3.2018 č. k. 18Cpr/3/2014-269 súd prvej inštancie rozhodol: Rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 18Cpr/3/2014-167 zo dňa 14.12.2016 sa dopĺňa nasledovne: „Žaloba sa v časti o určenie, že pracovný pomer trvá, zamietá. Žalovaný má v časti o určenie, že pracovný pomer trvá, nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnej výške.“ Žalobkyňa v jej včasnom odvolaní zo dňa

18.5.2018 (doručenom súdu prvej inštancie dňa 21.5.2018) proti dopĺňaciemu rozsudku z 21.3.2018, okrem iného uviedla, že navrhuje, aby odvolací súd rozsudok zo 14.12.2016 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zmenil a určil, že: I. skončenie jej pracovného pomeru u žalovaného, založeného pracovnou zmluvou zo dňa 31.12.2010, výpoveďou žalovaného zo dňa 24.4.2014, doručenou jej dňa 7.5.2014, je neplatné; II. jej pracovný pomer u žalovaného, založený pracovnou zmluvou zo dňa 31.12.2010, trvá a v časti náhrady mzdy vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolací súd – Krajský súd v Trnave o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 14.12.2016 č. k. 18Cpr/3/2014-167 v spojení s jeho opravným uznesením z 15.1.2018 č. k. 18Cpr/3/2014-255 a proti dopĺňaciemu rozsudku z 21.3.2018 č. k. 18Cpr/3/2014-269, v spojení s opravným uznesením z 9.8.2018 pod č. k. 18Cpr/3/2014-318 rozhodol uznesením z 28.2.2019 pod č. k. 9Copr/7/2018-323 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, jeho dopĺňací rozsudok v spojení s opravnými uzneseniami zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Z uvedeného je podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že žalobkyňa zotrvala aj po 14.12.2016 na ňou riadne uplatnenom nároku na náhradu mzdy až do 25.10.2019, preto nemožno konštatovať jej pasivitu vo vzťahu k právu na náhradu mzdy v období od 14.12.2016 do 25.10.2019, žalobkyňa riadne pokračovala v konaní.

Všeobecný súd nie je viazaný doslovným znením aplikovaných zákonných ustanovení. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybností, treba uprednostniť výklad *ratione legis* pred doslovným gramatickým výkladom. Ak si sťažovateľ v rámci svojej žaloby o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru uplatní aj nárok na náhradu mzdy počas konania, nejde o zmenu žaloby, o ktorej by mal okresný súd osobitne rozhodovať. Ide o nárok, ktorý je súčasťou celého nároku na náhradu mzdy. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 271/2011) V predmetnom spore, v priebehu konania o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o určenie, že pracovný pomer trvá, žalobkyňa podaniami zo dňa 17.3.2015, doručené súdu dňa 19.3.2015, zo dňa 30.3.2015, doručené súdu dňa 6.5.2015, a zo dňa 1.6.2015, doručené súdu dňa 2.6.2015, rozšírila žalobu aj o náhradu mzdy. Túto zmenu žaloby však súd prvej inštancie uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 14.12.2016 (v prítomnosti oboch strán sporu i ich právnych zástupcov, ktoré uznesenie nebolo písomne vyhotovované) nepripustil s odôvodnením, že „nepripúšťa zmenu žaloby o rozšírenie o náhradu mzdy, kvôli tomu, že doteraz vykonané dokazovanie nie je podkladom toho, že nie sú dôvody na vyslovenie neplatnosti výpovede, takže preto ani nerozširujeme žalobu.“ V 8. bode odôvodnenia rozsudku zo 14.12.2016 č. k. 18Cpr/3/2014-167 súd prvej inštancie uviedol, že nepripustil zmenu žaloby podľa § 143 ods. 1 CSP, lebo výsledky doterajšieho konania neboli podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, a tiež z dôvodu hospodárnosti konania, keď zmena žaloby smerovala k jej rozšíreniu o náhradu mzdy, pričom súd dospel k záveru, že pracovný pomer bol skončený so žalobkyňou u žalovaného platne, a preto by bolo nevhodné predlžovať spor vykonávaním dokazovania ohľadom nároku na náhradu mzdy. Súd prvej inštancie vychádzajúc zo zásady *iura novit curia*, no najmä z ustanovení Zákonníka práce upravujúcich nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru mohol (a mal) predpokladať, že žalobkyňa si v rámci svojej žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru uplatní aj nárok na náhradu mzdy, aby ako celok predstavovala komplexné podanie. V takom prípade nejde o zmenu žaloby a súd prvej inštancie nemal dôvod o zmene petitu osobitne rozhodovať uznesením zo 14.12.2016. A navyše, práve tu ide o prípad, keď závery (výsledky) konania o žalobe sú spolu s ďalšími skutočnosťami podkladom pre rozhodnutie o nároku na náhradu mzdy, od výroku o neplatnosti skončenia pracovného pomeru je výrok o náhrade mzdy závislý, možnosť uplatnenia tohto nároku nijako neobmedzuje skutočnosť, že v tom čase ešte o žalobe o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru nie je rozhodnuté. To, ako súd prvej inštancie pristúpil k vyhodnoteniu situácie vzniknutej po doručení mu podaní zo dňa 17.3.2015, doručené súdu dňa 19.3.2015, zo dňa 30.3.2015, doručené súdu dňa 6.5.2015, a zo dňa 1.6.2015, doručené súdu dňa 2.6.2015, odvolací súd už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí (10Copr/1/2023-1015) vyhodnotil ako formalistický výklad ust. § 143 CSP, bez rešpektovania príslušných ustanovení Zákonníka práce (§ 77 a § 79 ZP), bol názoru, že závery súdu prvej inštancie (v predchádzajúcom rozhodnutí súdu prvej inštancie 18Cpr/3/2014-939) nie sú vo vzťahu k žalobkyňi správne a spravodlivé a nie sú v súlade ani s relevantnou zákonnou a ústavnou právnou úpravou.

Odvolací súd zotrvala na názore, že v zmysle (aj vyššie citovanej) ústavnoprávnej judikatúry treba považovať uplatnenie nároku na náhradu mzdy žalobkyňou podaniami v roku 2015 za uplatnené včas (hoci zmena žaloby bola pripustená uznesením súdu prvej inštancie neskôr, už za účinnosti CSP) a uplatnené už so žalobou. Nasledujúcimi zmenami sa len ustálil predmet konania. Vydanie nadbytočného uznesenia zo 14.12.2016 nemôže mať vplyv na posúdenie včasnosti uplatnenia nároku žalobkyne na

náhradu mzdy, ktorá si nárok uplatnila včas. V čase vydania napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie už nebolo možné prihladať na právne neexistujúce uznesenie súdu prvej inštancie zo 14.12.2016. Na základe všetkého vyššie uvedeného odvolacie námietky žalovaného neboli dôvodné. Výpočet výšky náhrady mzdy za zostávajúce obdobie v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, nárok na úroky z omeškania, výška požadovaných úrokov z omeškania, ani obdobie za ktoré boli uplatnené z dvoch čiastkových súm, neboli odvolaním spochybnené. Nesprávnosť výroku II. (o náhrade trov konania) bola v odvolaní zdôvodnená len súvisom s nesprávnosťou I. výroku (spochybnovaného žalovaným iba z dôvodu žalovaným tvrdeného premlčania nároku), ktorá námietka nebola podľa názoru odvolacieho súdu dôvodnou s poukazom na vyššie zdôvodnenú správnosť I. výroku.

11. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozhodnutia, pre svoje skutkové zistenia vzal do úvahy skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov, prednesov strán, listinných dôkazov, žiadne podstatné skutočnosti, ktoré boli v tomto konaní vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli za konania najavo neopomenul. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikovaný právny predpis a daný právny vzťah správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu.

Podľa ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/145/2011) súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ako i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. V posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nemožno považovať za svojvoľné, či zjavne neodôvodnené, keďže zrozumiteľne poskytuje odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Ak sa odvolací súd v odôvodnení tohto jeho rozsudku nezaoberal konkrétnou námietkou sporovej strany, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie v danej veci za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaného neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

12. Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho rozhodnutia o trovách konania o náhradu mzdy.

13. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalobkyňa), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaný), keď nevidel a ani strany netvrdili dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

14. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)